

IMMACULATA

6/2007

Č.94

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné na rok 2007

- Listopad** – Aby příklad těch, kteří nás předešli do Božího království, byl pro nás impulsem ke křesťanskému svědectví života.
- Prosinec** – Aby vtělené Slovo, jehož prostřednictvím k nám promlouvá Bůh Otec, bylo křesťany vždy vlídně přijímáno a proměňovalo jejich život.
- Leden** – Aby nám Matka Boží Neposkvrněná otevírala oči na Boží znamení ve světě a učila nás podřízovat se jim.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěčil Bůh celý řád milosrdenství. Já,... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno. Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.

Milí čtenáři,

zvláštním znamením Rytířstva Neposkvrněné, které pro své hnutí zvolil sv. Maxmilián je tzv. Zázračná medailka. Ta není dílem nějakého zručného mistra, ani ji nevymyslela žádná zbožná osoba proniknutá úctou k Panně Marii. Darovala nám ji samotná Matka Boží. Událo se to 27. listopadu 1830 při zjevení řeholní sestře Kateřině Laboure v Paříži.

Symbolika medailky hovoří o Panně Marii jako o té, která je počatá bez poskvrny prvotního hříchu – je Neposkvrněná; ona je Božímu Synu nejbližší – má největší podíl na Kristově vykoupení světa; kvůli této blízkosti jí je dáno čerpat Boží milosti a štědře rozdávat dále – je Prostřednicí všech milostí. Sestra Kateřina viděla Pannu Marii jako krásnou dívku ozdobenou mnoha prsteny s drahokamy na rukou. Z některých vyzářovaly světelné paprsky, z jiných ne. Svatá Kateřina vysvětluje, že jí bylo dáno poznat, že světla jsou symbolem milostí, které Panna Maria rozdávat všem, kdo o ně prosí; drahokamy, jež nesvítí, představují milosti, o něž lidé zapomínají prosit. Nakonec Kateřina uslyšela vnitřní hlas: „Dej udělat takovou medaili. Ti, co ji budou nosit s důvěrou, obdrží mnoho milostí.“ (První medailky se začaly razit roku 1832.)

Historie svědčí o mnohých milostech obdržených díky medailce (tělesná i duchovní uzdravení, četná obrácení - zvláště významná je konverze právníka, nepřítel církve Alfonse Ratisbonna). Svatý Maxmilián hojně čerpal z tohoto Mariina příslibu a používal medailku jako kulku v boji proti Satanovi.

Milovaní, utíkejme se k Panně Marii i my a obdržené milosti předávejme dále.

br. Bohdan

Dům

Eva Jana Lopourová

Střecha je kus modře
Podlaha listí, sníh, tráva, obilí
A místnosti v domě
Čtyři roční období

Ten dům se staví znova každý den
je bez dveří a bez oken
Bez postele a bez židli
dům víry - skromné obydlí
Dům naděje že vejde sem
a bude se mnou bydlet v něm
Sám bude oknem, dveřmi, stolem, židli
chlebem i vínem - pokrmem

V tom domě víry se mnou bydlí
V tom domě buď mi Životem

ze sbírky „Všichni chtějí bubnovat“

HRDINA BOŽÍ SVATÝ ANTONÍN Z PADOVY

WILHELM HÜNERMANN

čtení na pokračování (6)

Světlo svícnu

Svatodušní kostelní zvony se rozezněly nad umbrijskými horami. Z údolí stoupala vůně růží a z brázd na poli vynesli skřivánci svůj ranní pozdrav až do zlatého nebe.

Na louce poblíž kostelíka Panny Marie Andělské u Porciunkuly se shromáždilo mnoho menších bratří v šedém šatu chudoby kolem svého Otce Františka, který zanotoval *Veni creator* a upřeně se zadíval na své syny. Jeho oči se rozzářily.

„Veleben buď Hospodin, má Skála, on učí mé ruce bojovat!“ začal jasným hlasem kázání, které uchvátilo všechna srdce celé jeho velké rodiny.

Antonín, který zaujal své místo mezi spolubratry z Mesiny, naslouchal bez dechu slovu serafického muže, který v radosti svého srdce, ale také se svatou vážností vykládal nová pravidla řádu a vysvětloval krásy tří slibů – chudoby, čistoty a poslušnosti.

V krátké době, jen za několik málo let se z jeho dvanácti druhů stalo nepřehlédnutelné Boží vojsko. Ze všech jižních zemí přicházeli muži velkého srdce připraveni k největším obětem; muži, kteří z Evangelia Pána učinili svá pravidla pro život, odhodláni nést celému světu poselství svatého Otce Františka. S neokázalou, hlubokou úctou byly portugalskému novici ukazovány nejvýznamnější osobnosti řádu: Bernard z Quintavalle, přítel Zakladatele z mládí, který svůj bohatý majetek daroval chudým; bratr Masseo, člověk plamenné řeči; kněz Lev, důvěrník blaženého Františka, před kterým ten neměl žádné tajnosti a nazýval jej ovečkou Boží; silný, stále k radostnému čtveráctví naložený Ginepro, rozdávací dobrou náladu a samý žert, tudíž přezdívaný ‚bratr Jalovec‘, či ‚Pánův kejklíč‘. Byl tu Eliáš z Kortony, jemuž světil František jako generálnímu ministru řízení řádu; dvanáct provinciálů, společníků Otce při jeho cestě k Saracénům; byli tu rovněž poslové, kteří se vrátili jako zpravodajové z dalekých krajů.

Ale byli tu i tací, o něž se František hodně strachoval, neboť jim ještě chyběl ten správný řeholní duch, jelikož je k menším bratřím dovedla chuť k potulnému životu; jiní pýchou svého srdce už sami sebe pokládali za světce, ano, dokonce mířili ještě výš, hodlali se vyzvednout nad církev a její pastýře.

Také je znal Otec; i do jejich srdcí viděl jeho bdící pohled, z jeho slov byla znát svatá starost, když své děti napomínal, aby se bez zdráhání s velkou uctivostí podřizovali hlavě Božího království na zemi.

„Bratři, církev římská je matkou všech církví. Ona je panovnicí všech řádů. Na ni se obracím a odevzdávám její ochraně své bratry. Církev zabráni těm, kteří by mohli mým bratřím škodit, zjedná svobodu dětem Božím. Sama svatá církev bude střežit čest naší chudoby; rovněž nestrpí, aby krásu naší pokory zastřelo mračno nadutosti. Původce sporu přísně potrestá a spojí nás nerozlučitelným poutem vzájemné bratrské lásky.

Pod jejím dohledem nechtj je dodržována řehole, aby kvetla jako květina a šířila provždy vůni ctnosti. Kež by všechny děti církve byly vděčné své Matce za sladké dary! Kež byste s úctou dítěte líbali Matce nohy a zůstali při ní věčně v lásce a věmosti!“

Shromáždění menších bratří se nazývalo žertovně ‚Rohožková kapitula‘, neboť se všichni zúčastnění nemohli ubytovat v úzkých příbytcích klášterů u Porciunkuly, a proto nocovali ve stanech ze slamených rohoží.

Na konci kapituly byl František tak velmi vyčerpan, že ani nezvládl mluvit. Seděl vedle generálního ministra Eliáše, který schůzi řídil. Když na něco zapomněl, zatahal jej za kutnu a pošeptal několik slov. Bylo rozhodnuto, že se velké dílo nyní přenechá také do země severu, především do Německa, a určili se pro tento úkol bratři misionáři. Také tady byl založen třetí řád pro ty, kteří zůstali ve světě, ovšem chtěli žít v duchu Františkovy chudoby.

Při poradách se Antonín zdráhal ve vši skromnosti projevit. Úplně se ztratil ve velkém davu a pokorně naslouchal promluvám bratří. Nikdo si nevšímal mlčícího muže, jehož obličej poznamenaný dlouhou nemocí budil dojem, že tento chudý bratr se neodvází, ba není schopen žádného velkého činu. Konečně na něj ale přece upozornil provinciál kraje Romagna Gracián a zeptal se jej, zdali je kněz.

„*Sic sum!*“ odpověděl Antonín, který italským docela rozuměl, mohl však málo mluvit.

„Ano, jsem kněz.“

„Už o tobě bylo rozhodnuto? Ne? Poslyš, mohl bych tě potřebovat pro Monte Paolo, protože bratří v onom konventu kněz chybí. Jedná se tedy o opravdu chudý klášterek vzdálený všemu světu a bez velkého významu.“

„To je právě to, co celou duší hledám!“ odpověděl Antonín a přijal s vděčností nabídnuté místo.

„Eh, otče!“ povzdechl si bratr laik Filip. „Taky ti mohli vybrat úplně jiné působiště než takový světem opuštěný zapadákov.“

„Netoužím po ničem jiném,“ řekl s úsměvem Portugalec a dal svému věrnému druhovi, který byl kvůli síle a pevnému zdraví dávno určen pro mnohem významnější klášter, své srdečné sbohem.

Na konci kapituly představil kvardián z Mesiny kněze Zakladateli řádu, přičemž jej také informoval o neúspěšné cestě do Maroka.

„Příteli,“ obrátil se František k Portugalci, „nelituj toho, že tě Bůh nezavedl k mučednictví! Ani mě nenechal takové cti dosáhnout.“

Když se dozvěděl, že Antonín působil v Coimbre a poznal pět přeslavných svědků Kristovy víry, vykřikl jásavě:

„Ó svatý dome, z něhož mučedníci vzešli! Ó požehnaný kláštře! Tys vypěstoval a zasvětil Králi nebes pět krásných, purpurově zbarvených květů, šířících vůkol libezně sladkou vůni! Jen svatí a nyní v tobě přebývají.“ Pak položil knězi ruce na čelo a propustil jej se svým otcovským požehnáním.

Nedaleko města Forli se nacházel mezi roklemi Monte Paola chudobný klášteríček, který se měl stát Antonínovým novým domovem.

Kvardián byl dobrosrdečný, až dětsky naivní muž. Nepřál svému konventu nic lepšího než

zbožného portugalského kněze, který kvůli nedostatečné znalosti italského jazyka zatím ještě kostrbatě kázal, ale i tak byl všem v domě vzorem osvěcené zbožnosti.

„Nemá sice příliš bystrou hlavu,“ svěřil se kvardián příležitostně okoloprojždějícímu bratrovi, „zato jeho srdce je plné horlivosti a Boží lásky. Jsme s ním spokojeni.“

Antonín okřál. Prospíval mu klid odlehlého místa, kde našel ticho a pokoj. Přece sám sebe občas považoval, když viděl bratry při jejich práci, za poněkud přebytného a přemýšlel o tom, jak by si mohl zasloužit denní chléb, který dostával. Kvardián, kterému přednesl svou naléhavou prosbu, si nejdřív očima změřil křehkého Antonína, pak ale, uveden jeho návrhem do rozpaků, zakroutil hlavou.

„Ale co bys chtěl dělat?“ zeptal se váhavě.

„Vyučil ses nějakému řemeslu?“

„Ne, vůbec žádnému!“

„Rozumíš zemědělství nebo se vyznáš v chovu zvířat ve stájích?“

„Bohužel naprosto ne!“ uznal Antonín. „Ale mohl bych umývat nádoby v kuchyni, zametat dvůr a smýčít klášterní světnice a možná taky vyčistit vepřinec.“

„Nu, děj se vůle Boží!“ vzdychl kvardián. „Promluvíme s bratrem z kuchyně.“

Opravdu si oblékl nyní den co den přes kutnu zástěru a hleděl být užitečný jako kuchtík. Při tom si počínal ovšem tak neobratně, až bratr kuchař právem rozhořčeně zareptal:

„Takový ťulpas se mi ještě mezi hrnci nemotal.“ Když však Antonín kuchaře poprosil s upřímným studem za prominutí, opět se udobřil a chlácholil jej:

„Nic si z toho nedělej, bratře Nešiko! Koneckonců nikdo za svou hloupost nemůže. Běž ke studni a přines mi dvě vědra vody!“

Podobně s koštětem uměl zacházet hodně nemotorně, tu a tam se mu od srdce zasmáli, když mu prasečí hnůj stále padal z vidlí. Antonín se neurazil, naopak se také rozesmál na celé kolo a prosil bratry, aby s ním měli trpělivost.

Ve volných chvílích se vydával bratr Nešika do skalní jeskyně, která se nalézala v blízkosti

kláštera, aby byl v ústraní s Bohem sám a mohl celé své srdce ponořit do Věčné Lásky. Také se v této odloučenosti cvičil v přísných kajících praktikách tak, že jeho vzhled byl stále žalostnější a kvardián mu pod poslušností nařídil, aby zanechal velké tvrdosti vůči sobě.

Někdy přepadly samotáře v pusté jeskyni smutné myšlenky. Do jakých výšin se vznesly plány jeho mládí! Zprvu jej lákala touha po dobrodružství a velkých činech; později ho vábilo vykonat v Božím království něco ohromného. Hledal slávu mučednictví. A co teď z toho všeho zbylo?

Dřepěl v nejzazším koutě světa, neschopen nejbídnějších domácích prací. Nejjobyčejnější bratr laik byl potřebnější než on. Přesto Bůh užuž natahoval ruku, aby toto světlo, tak dlouho ukryté, umístil na svícen.

* * *

V katedrále ve Forli vložil biskup své ruce na hlavy několika řádovým bratřím a vysvětil je na kněze. Aby oslavili tento radostný den, zasedli dominikáni i minorité svorně v konventu menších bratří ke slavnostní hostině. Také bratr Gracián, představený italské provincie Romagna, byl přítomen.

„Přátelé, co byste řekli tomu,“ povstal provinciál, když po skončeném obědě doznělo díkůvzdání za jídlo. „kdybychom v pokojném, soutěživém duchu zkřížili kordy výřečnosti. Synům kazatelského řádu to jistě nebude za těžko a nás bude posilovat v pokoře, když budeme muset uznat, jak svými dary ducha i slova vynikají nad chudými františkánskými prosebníky. Téma je přiměřené prožívané chvíli – důstojnost svátosti kněžství.“

„Dobrá, přijímáme!“ odpověděl s úsměvem představený řádu dominikánů. „Ale protože iniciativa vzešla od vás, máte právo souboj zahájit vy.“ Bílí mniši významně jeden po druhém pošilhávali a spokojeně se pošklebovali. Vyústění bylo jasné, počítali se přece k mužům, kteří byli obdařeni jak duchaplností, tak výmluvností.

Provinciál menších bratří upřel zrak na velkou skupinu svých řeholníků, z nichž se každý snažil vyhnout jeho pohledu. Jedině Antonín, jistý si tím, že na něj volba nepadne, se díval přímo.

„Bratr Antonín, kněz konventu z Monte Paola, se pokusí zachránit čest menších bratří!“

„Bratr Antonín?“ ozývalo se rozhořčené mumláni v řadách šedých bratří. Kdo ale kdy slyšel něco velkého o tom Portugalci? Kde ještě vykládal Boží slovo kromě konventu svých prostoduchých bratrů laiků? To je snad jen žert! Nebo chce provinciál vyzkoušet poníženosť svých synů tím, že tuto přednášku svěří nejméně způsobilému?

Zvláště ti z konventu Monte Paolo se na sebe zdrčeně zadívali. Kvardián, celý sklíčený, si povzddechl:

„Ouha, to je těžký úkol pro našeho bratra Nešiku!“ I Antonín sám se domníval, že není ten pravý. Provinciál asi jen vtípkoval. Není možné, že by to myslel vážně.

„Já přece sotva ovládám italský jazyk!“ vykotal a začervenal se až po uši.

„Umíš přece latinu!“ řekl Gracián. „Mluv k nám tedy jazykem církve svaté!“

„Dokonce latinsky!“ bědovali šedí bratří.

„Rád bych věděl, jestli umí správně přeložit *Gloria!*“ ušklíbl se jeden minorita.

„Otče, nesvedu to!“ vzdychl Antonín.

„Nařizuji ti to ve jménu poslušnosti!“ přitvrdil Gracián.

Poslušnost?! Tak, teď se už odporovat nedalo. I kdyby jej provinciál vyzval, aby našel kámen mudrců, vydal by se bez okolků na cestu.

Bezradný kněz si stoupl za přednáškový pult. Začal mluvit, ovšem tak nejistě a s takovými přestávkami, kdy s obtížemi hledal vhodná slova, že se spolubratři na něj dívali se zlostí nebo soucitem a kvardián jen zhluboka dýchal. Dominikáni se tvářili vítězoslavně. Nebude obtížné překonat tak pramizerný výkon.

Antonínova řeč se postupně stávala jistější a souvislejší. Při myšlence na krásy kněžského stavu jej uchvacovalo stále větší nadšení. Zapomněl na všechno kolem sebe, nechal se strhnout spádem své promluvy, hloubkou zářných obrazů a příměrů. Jeho hlas zněl blaženě. Letniční žár Ducha Svatého vzplál v srdcích udivených posluchačů, kteří nemohli odolat kouzlu mocného slova. Byl to svatý oheň, který vycházel ze žhnoucí duše, všechny přemohla síla, která vyzarovala z majestátní vznešenosti jeho myšlenek, a osluhující výmluvnost.

Kazatel dospěl k hymnickému vzletu, když vzdáním chvály dobrému Pastýři Ježíši Kristu své kázání ukončil.

Řeholníci dále mlčeli i poté, co se Antonín, nespěle a jako ze snu probuzený, vrátil na své místo.

„Nyní je řada na vás!“ obrátil se Gracián konečně k dominikánům, avšak provinciál bílých bratří zakroutil hlavou a řekl:

„Nemáme nikoho, kdo by se vašemu řečníkovi vyrovnal!“

„To je falešná hra!“ reptali mnozí dominikáni. „Toto kázání bylo celé nastudováno a dlouho předem připravováno!“

„Ubezpečuji vás, že to není pravda!“ odpověděl s úsměvem provinciál šedých bratří. „Plán plamenné řeči byl dílem okamžiku a bratr Antonín neměl určitě ani nejmenší tušení, že by mu mohla taková úloha připadnout.“

„Pak už tomu vůbec nerozumím. Afsi pochopí kdo chce co chce, je s podivem, že necháváte takového muže na samotě u Monte Paola!“ kroutil hlavou představený bílých mnichů. „Kdybychom my měli stejného, dosadili bychom jej do kazatelny největšího chrámu.“

„Kdo by to byl řekl do našeho bratra Nešiky!“ mručil si pro sebe kvardián z Monte Paola. „A toho my necháváme v našem konventu umývat nádoby a vymetat chlívký!“ Zarmoucen setřel si rukávem své kutny slzy dojetí, které se mu draly do očí.

Bratr Gracián byl nanejvýš překvapen řečnickými schopnostmi, které Portugalec předvedl. Ne,

toho už nesmí držet v horských roklích u Monte Paola. To je světlo, které patří na nejvyšší svícen.

Oded si žádali muže tak mocného slova k nejvýznamnějším kázáním ve všech městech provincie Romagna a tím stále narůstala sláva Antonína, který brzy zvládl také lidovou mluvu natolik přesvědčivě, že na něj byli upozorněni i sám František a generální ministr řádu.

„Antonín je člověk, který silou svého ducha a mocí svého slova vykoná pro Boží království něco velkolepého!“ zvolal František poté, co jej slyšel poprvé.

Mladý františkánský řád postrádal vzdělané duchovní učitele, a tak představení rozhodli, že portugalského kněze jmenují prvním profesorem teologie bratří menších.

Skromný Antonín odmítal slávu, vysvětloval totiž, že se mu nedostává vědění a poznatku. Výměnou opatství v Coimbre za řád menších bratří musel prý svá studia přerušit. „Věř mi, Otče,“ objasňoval Zakladateli se slzami v očích, „držel jsem dosud v rukou jen jedinou knihu - breviář.“

„Dobře, půjdeš tedy do školy největšího města, jakého současné Itálie má. Boží slovo ti bude přednášet augustiniánský převor z Vercelli Tamáš Gallo.“

*z německého originálu Der Gottesrufer
přeložila Milada Prchalová*

ŘÁD BRATŘÍ MINORITŮ PŘIJÍMÁ NOVÉ KANDIDÁTY

Informace:

P. Josef Goryl, Tel.: 542 215 600, E-mail: provincilat@minorite.cz

*Slovo Benedikta XVI. před modlitbou Anděl Páně,
nám. sv. Petra v Římě, 28.10.2007*

Mocné svědectví křesťanského lidu

Drazí bratři a sestry,

dnes dopoledne bylo zde na náměstí sv. Petra prohlášeno za blahoslavené 498 mučedníků zavražděných ve Španělsku v třicátých letech minulého století. (...) Současné zapsání tak velkého počtu mučedníků do seznamu blahoslavených ukazuje, že svrchované svědectví krve není výjimka vyhrazená pouze některým jednotlivcům, nýbrž reálná eventualita pro celý křesťanský lid. Jde totiž o muže a ženy různého věku, povolání a společenského postavení, kteří životem zaplatili svou věrnost Kristu a jeho církvi. O nich plně platí slova sv. Pavla, která zaznívají v liturgii této neděle: *Já už mám prolít svou krev – píše apoštol Timotejovi – chvíle, kdy mám odejít, je tady. Dobrý boj jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru jsem uchoval* (2 Tim 4-6). Pavel vězněný v Římě vidí, že se blíží jeho smrt a načrtává bilanci plnou vděčnosti a naděje. Je v pokoji s Bohem a sám se sebou a klidně čelí smrti s vědomím, že strávil celý svůj život ve službě evangelia, aniž by se šetřil.

Měsíc říjen, zvláště věnovaný misionářské angažovanosti, tak končí zářivým svědectvím španělských mučedníků, které je nutno připojit k mučedníkům Albertině Berkebrockové, Emmanuelu Goméz Gonzálesovi a Adilio Darochovi i Franzi Jägerstätterovi, kteří byli prohlášeni za blahoslavené v minulých dnech v Brazílii a v Rakousku. Jejich příklad vydávání svědectví, že křest zavazuje křesťany, aby se odvážně účastnili šíření Božího království a, je-li to nutné, spolupracovali na tom i obětí samého života. Jistě ne všichni jsou povoláni ke krvavému mučednictví. Existuje

Foto: A. Mari

však „nekrvavé“ mučednictví, které není o nic méně významné, jako bylo mučednictví Celyny Chludzinské Borzecké, manželky, matky, vdovy a řeholnice, která byla blahorečena včera v Římě: je totiž svědectvím tichého a hrdinského svědectví tolika křesťanů, kteří žijí evangelium bez kompromisů, plní své povinnosti a velkodušně se věnují službě chudým.

Toto mučednictví všedního života je více než kdy jindy důležitým svědectvím pro sekularizované společnosti naší doby. Je to mírumilovná bitva lásky, kterou musí každý křesťan, jako apoštol Pavel, neúnavně vést; je to běh pro šíření evangelia, který nás zavazuje až do smrti. Kéž nám pomáhá a kéž nás podporuje v našem každodenním vydávání svědectví Panna Maria, Královna mučedníků, Hvězda evangelizace.

*Přeložil Josef Kolářek,
Česká sekce Vatikánského rozhlasu*

DVĚ SCÉNY Z JEDNOHO OBRAZU

Za dnů judského krále Heroda žil kněz, jménem Zachariáš, z oddílu Abiova; měl manželku z dcer Áronových a ta se jmenovala Alžběta. (...) Neměli však děti, neboť Alžběta byla neplodná a oba byli již pokročilého věku. Když jednou přišla řada na Zachariášův oddíl a on konal před Bohem kněžskou službu, spadlo na něj losem podle kněžského řádu, aby vešel do svatyně Hospodinovy a obětoval kadidlo. (...) Tu se ukázal anděl Páně stojící po pravé straně oltáře, kde se obětovalo kadidlo. Když ho Zachariáš uviděl, zděsil se a padl na něho bázeň.

Anděl mu řekl: „Neboj se, Zachariáši, neboť tvá prosba byla vyslyšena; tvá manželka Alžběta ti porodí syna a dáš mu jméno Jan. Budeš mít radost a veselí a mnozí se budou radovat z jeho narození. Bude veliký před Pánem, víno a opojný nápoj nebude pít, už od mateřského klína bude naplněn Duchem svatým. A mnohé ze synů izraelských obrátí k Pánu, jejich Bohu; sám přijde před ním v duchu a moci Eliášově, aby obrátil srdce otců k synům a vzpurné k moudrosti spravedlivých a připravil Pánu lid pohotový.“ Zachariáš řekl andělovi: „Podle čeho to poznám? Vždyť já jsem stařec a moje žena je pokročilého věku.“ Anděl mu odpověděl: „Já jsem Gabriel, který stojí před Bohem; byl jsem poslán, abych k tobě promluvil a oznámil ti tuto radostnou zvěst. Hle, oněmíš a nepromluvíš až do dne, kdy se to stane, poněvadž jsi neuvěřil mým slovům, která se svým časem naplní.“ (Lk 1,5-20).

Pozornému čtenáři jistě neunikne fakt, že okolností kolem oznámení o narození Jana Křtitele se nápadně podobají zvěstování narození Ježíše Krista. V obou textech zvěstuje Boží úmysl archanděl Gabriel. V úvodu se dovídáme něco o rodinné situaci Zachariáše, resp. Marie a o tom, že se jim v jejich vztazích nedostávalo dětí. Zachariášova žena je neplodná, Maria ještě nežije manželsky s Josefem.

V okamžiku, kdy se Gabriel zjevuje Zachariášovi, vykonává tento muž čestnou službu v chrámě – jménem všeho věřícího izraelského lidu právě obětuje kadidlo. Nachází se v prostorách velechrámu, jen několik kroků od nejposvátnějšího místa, jež je mu však jednou provždy zapovězeno. Není totiž

veleknězem, který do těchto míst může jako jediný vejít, a to ještě jen jedinkrát v roce – v Den smíření (srov. Lv 16,2). Maria je daleko od svatyně, v opovrhované Galileji, v městečku Nazaret, odkud zatím nevzešlo nic dobrého (srov. J 1,46). O to větší pocout je pak pro Ni andělovo zjevení, nehledě na to, že jeho pozdrav i způsob mluvy jsou v Ješím případě o poznání okázalejší než ty, jež mohl slyšet Zachariáš. Období Boží přítomnosti v nádherném jeruzalémském velechrámu pominulo, Bůh si nyní jako svůj příbytek zvolil chudou, nenápadnou a pokornou Ženu.

Od první chvíle dává Gabriel nepokrytě přednost Marii. Zatímco knězi se zjevuje beze slov, dívka z Nazaretu na uvítanou zdraví a hovoří k ní slovy plnými úcty, slovy přínáležejícími osobě Bohem obzvlášť milované: *Buď zdráva, milostiplná, Pán s tebou* (Lk 1,28). V pozdravu je obsaženo potvrzení Jejího vyvýšení nade všechny ženy světa: *Požehnaná jsi nade všechny ženy* (Lk 1,42). Zachariáš s Alžbětou jsou v Hospodinových očích spravedliví díky nezměrnému úsilí o zachování náboženských předpisů, ale Maria je požehnaná díky milosti získané od Boha.

Další průběh obou událostí ještě více prohlubuje jejich rozdílnost. Kněz Zachariáš se při pohledu na anděla zděsil... a padla na něho bázeň (srov. Lk 1,12), kdežto Maria se velmi zarazila a uvažovala, co ten pozdrav znamená (Lk 1,29). Zachariášovi zdůvodňuje anděl svou přítomnost vyslyšením jeho proseb o potomka: „Neboj se, Zachariáši, neboť tvá prosba byla vyslyšena; tvá manželka Alžběta ti porodí syna a dáš mu jméno Jan.“ (Lk 1,13). Maria o dítě neprosila, přesto se Matkou stala – díky milosti vyvolení, což anděl vyjadřuje slovy: *Neboj se, Maria, vždyť jsi našla milost u Boha. Hle, počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš.* (Lk 1,30-31).

Jména obou dětí mají být jiná. Jan (v hebrejské podobě Jehohanan či Johanan) znamená „Jahve prokázal milosrdenství“; Ježíš (hebr. Jehošua či Ješua) znamená

„Jahve je spása“. Syn kněze bude nosit jméno připomínající vyslyšené prosby rodičů. Syn Mariin bude nosit jméno ukazující na Boha jako Spasitele, přičemž Hospodin spasí lidstvo skrze Něho samotného.

Ještě víc se disproporce projeví v předpovídané budoucnosti obou chlapců: Jan bude veliký před Pánem (Lk 1, 15), Ježíš bude jednoduše veliký (Lk 1, 32). Jan si svou velikost zaslouží díky životu zasvěcenému Hospodinu, životu, jemuž bude předcházet milost: *Vino a opojný nápoj nebude pít, už od mateřského klína bude naplněn Duchem svatým* (Lk 1, 15). Ježíšova velikost, nesrovnatelná se vším, pramení z toho, že on je *Synem Nejvyššího* (srov. Lk 1, 32). On jí nebude jen naplněný, on bude rovnou počatý z Ducha Svatého (srv. Lk 1, 35).

Poslání obou se bude týkat jedné a téže věci, ovšem jejich role budou diametrálně odlišné. Jan bude vůči Ježíši v postavení služebníka a bude se podobat předpovídanému posledněmu vystoupení proroka Eliáše: *A mnohé ze synů izraelských obrátí k Pánu, jejich Bohu; sám půjde před ním v duchu a moci Eliášově, aby [...] připravil Pánu lid pohotový* (Lk 1, 17). K tomuto lidu přichází Pán, jímž je Ježíš. Jako Davidův potomek obdrží vládu, která však svými pravomocemi převyší všechny izraelské krále: *Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida. Na věky bude kralovat nad rodem Jákobovým a jeho království nebude konce.* (Lk 1, 32-33).

Zachariáš andělově zvěsti neuvěřil a říká: *Vždyť já jsem stařec a moje žena je pokročilého věku* ▷

SLZY V OSVĚTİMÍ

Milý čtenáři, dovol mi rozdělit se s Tebou o zážitky z tří denní pouti po stopách sv. Maxmiliána.

O této pouti jsem věděla již dlouho dopředu, protože však cena byla pro mne, tehdy ještě studentku, nedostižná, nedoufala jsem, že se zúčastním. Ale člověk mění a Hospodin mění. Tak se stalo, že jsem se 14. září na poslední chvíli ocitla v autobuse směr Něpokalanov, Varšava, Krakov a Osvětím. Dokonce i obava, že coby pozdě přihlášená pojedou sama, zatímco každý s sebou bude někoho mít, se rozplynula a já měla s sebou človíčka, který mi během pouti dělal skvělého společníka. Ale všechno po pořádku.

Po náročné jedenáctihodinové páteční cestě jsme dorazili do Něpokalanova. Zde díky otci Maxmiliánu Kolbemu (on by řekl: díky Neposkvřené) roku 1927 vyrostl klášter-městečko-vydavatelství, kde v letech jeho největšího rozmachu žilo na tisíc řeholníků a tiskly se časopisy a noviny ve statisícových nákladech. Odsud o. Maxmilián plánoval získat celý svět pro Neposkvřenou. Podařilo se mu založit misie v Japonsku, ale další snahy nemilosrdně zastavila druhá světová válka.

Měli jsme možnost sloužit mši svatou v původní dřevěné kapli, kde před 80 lety přinášel nejsvětější obět i náš Světec. Na místě, kde o. Maxmilián odevzdával Neposkvřené klášter, vznikající časopis,

všechny bratry, jsme i my odevzdali naše plány na tento víkend, naše úmysly, se kterými jsme přijeli. Toto místo na mne velmi zapůsobilo.

K dalším bodům programu patřila Varšava a Krakov. Dvě krásná města, na která by bylo potřeba daleko více času, než nám bylo dopřáno. Celá pouť působila tak trochu hekticky, některá místa jsme doslova prolétli, na jiná se ani nedostali. To se změnilo poslední den pouti, kdy jsme na Osvětím měli celý den. Tady se pro mě čas nějak zastavil.

Návštěva koncentračního tábora Osvětím (význam v jakém slovo „návštěva“ běžně používám, se mi pro tohle místo vůbec nehodí) mne během pouti zasáhla nejvíce. Mladá průvodkyně nás svojí výbornou češtinou dokázala neuvěřitelně poutavě a živě provést historií tohoto hrozného místa. Už v autobuse, kdy jsme se ke konc. táboru blížili, se mne zmocnil zvláštní pocit, který mi bránil cokoli říct, třásl mnou vnitřní chlad a jediné, co jsem dokázala, bylo plakat. Bolela mne ta lidská nenávisť, nechápala jsem, kde se taková zloba, zlost, touha zabít může v člověku vzít. Kdo může v sobě najít odvahu takovou myšlenku si připustit a dovést dokonce.

Když jsem procházela chodbami jednotlivých baráků, kde jsem viděla fotky tolika zabitých nevinných – dětí, rodičů – nemohla jsem nic, než plakat. V rukou jsem žmolala růženec a snažila se modlit, aby se nic podobného už neopakovalo.

↳ (Lk 1, 18). Uslyší tuto odpověď: *Hle, oněmíš a nepromluvíš až do dne, kdy se to stane, poněvadž jsi neuvěřil mým slovům, která se svým časem naplní* (Lk 1, 20). Maria Gabrielovi věří od jeho prvního slova, táže se pouze na způsob, jakým se uskuteční tento neobvyklý příslib, zvláště když si uvědomí osudovost celé situace: *Jak se to může stát, vždyť nežiji s mužem?* (Lk 1, 34). Nebude to trvat dlouho a Duch Svatý ji ústy Alžběty pochválí: *Blahoslavená, která uvěřila, že se splní to, co jí bylo řečeno od Pána* (Lk 1, 45).

Zachariášovi mělo stačit, že narození syna mu zvěstuje sám archanděl Gabriel, známý jako ten, co vysvětluje vidění a smysl událostí (srov. Dan 8,16; 9,21-27). Protože neuvěřil, oněměl až

do dne synova obřezání (srov. Lk 2,63-64). Maria slyší zvěstování o tom, že počne: *Sestoupí na tebe Duch Svatý a moc Nejvyššího tě zastíní; proto i tvé dítě bude svaté a bude nazváno Syn Boží* (Lk 1,35). Anděl pak už jen čeká na Její souhlas. Odchází poté, co uslyší její velkorysou odpověď: *Hle, jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova* (Lk 1,38).

Porovnání okolností kolem narození dvou velkých mužů odkrývá důležité prvky Mariiny osobnosti. Lidmi nepovšimnutá Žena byla vyvolená a obdarovaná Bohem. Projevila se jako vděčná a poslušná. Její odpověď byla důstojná obdržením milosti.

P. Roman Pindel, RN

Dva miliony lidských životů byly zmařeny a na to nikdy nesmím zapomenout. Ano, občas mi to přijde jako doba, která už dávno minula, věci, které v táboře zůstaly zachovány (boty, zavazadla, oblečení...) působí velmi starým dojmem. Přítom jsou to věci, které se dnes běžně používají, jen vypadají trochu jinak, moderněji, krásněji, jsou značkové... Přesto ty staré za skly vydávají svědectví...

Uvědomila jsem si, že mučedníkem koncentračního tábora Auschwitz nebyl pouze sv. Maxmilián, jak jsem doposud vnímala, ale každý jeho vězeň. Strach, úzkost, hrůzu nahánějící všudypřítomná smrt drtila všechny. Nezástal nikdo, kdo by si mohl „klidně žít“. Každý sebemenší projev přátelství, ba obyčejné lidskosti vyžadoval notnou dávku sebezapření. Marian Kołodziej, dosud žijící osvětimský vězeň č. 432, vypráví, že každý

jejich, byť sebemenší skutek, byl jakoby vážen na pomyslných vahách, nekompromisně zkoumán, kolik je v něm ryzího lidství, kolik egoistického (postranního) úmyslu: „přežít za každou cenu“. Věřím, že bezejmenných hrdinů zde bylo mnoho. A Maxmilián jako by byl jejich mluvčí.

Dnes, kdy píší toto svědectví, si uvědomují, že naše cesta pokračuje. Pouť po stopách sv. Maxmiliána skončila, ale pouť životem k nebeskému království ještě ne. Maxmilián nás svým příkladem vybízí a burcuje k obětavé práci pro Boží království skrze Neposkvrněnou, Auschwitz varuje před falešnými bohy a váhy Mariana Kołodzieje probouzejí naše svědomí z lhostejnosti.

Přeji Vám i sobě, abychom šťastně dorazili do nebeského království, ke kterému jsme povoláni.

Terезa, poutnice ze sedadla č. 35

PORTUGALSKO VŽDY VĚRNÉ

Při svých zjeveních ve Fatimě v roce 1917 vybízela Panna Maria k pokání, modlitbě růžence, k zavedení pobožnosti prvních sobot v měsíci, žádala rovněž o to, aby bylo Rusko zasvěceno jejímu Neposkvrněnému Srdci. Pronesla mimo jiné tato proročká slova: „Portugalsko si vždy zachová víru.“ Navzdory tomu, že tato země prošla mnohými krizemi, pokaždé se z nich díky Matce Boží a modlitbě růžence dokázala úspěšně dostat a dodnes si zachovala svou katolickou víru.

V době zázračných zjevení vládli v této nevelké zemi na pobřeží Atlantiku, vlastníci v té době ještě rozlehlé zámořské kolonie, republikáni. Moci se ujali díky revoluci a svržení monarchie v r. 1910, čemuž předcházely atentáty na krále Karla I. a následníka trůnu knížete Ludvíka Filipa, vykonané před dvěma lety.

Charakteristickým rysem jejich vlády byl nesmiřitelný antikaticismus a bojovný ateismus. Nová republika hned ve svých počátcích zrušila všechny řeholní řády a vyhnala ze země všechny jezuity. Školství bylo zlaicizováno, výuka náboženství ze škol vypuzena a pro duchovní platil zákaz vyučovat. Z veřejných budov byly odstraněny kříže a ostatní náboženské symboly, z armády

byli propuštěni vojenští kaplani a na univerzitách došlo ke zrušení teologických fakult. Byly zlegalizovány a usnadněny rozvody, vyhlásila se odluka církve od státu a veškerý majetek patřící Církvi byl zkonfiskován, přičemž samotná činnost Církve a jejích institucí byla omezována mimořádně tvrdými opatřeními. Kněží se stali závislí na libovůli vládních komisařů, kteří je ze státních peněz vypláceli. Církve se tak měla stát jakousi služkou státu. Projevem nové mezinárodní politiky mladé republiky pak bylo přerušení diplomatických vztahů s Apoštolským Stolicem.

Portugalská republikánská vláda ještě více prohloubila už tak dost citelnou politickou a morální krizi země. Množily se případy sebevražd v prostře-

dí intelektuálních elit. Ozbrojené bojůvky složené z laiků se po vzoru svých vládních představitelů pustily do boje s „projevy klerikalismu“, do něhož zahrnovaly i znemožňování sloužení mší. Došlo dokonce i na pumové atentáty. Při tom, který byl namířen na účastníky procesí ke sv. Antonínu, zahynulo v ulicích Lisabonu několik věřících, mezi nimi i děti.

Po demisi premiéra Alfonsa Costy (v únoru roku 1914) antikatolická politika poněkud polevila. Ne na dlouho. „Proticírkevní standard“ se vrátil rok nato, po puči zorganizovaném zednáři působícími v armádě. Do premiérského křesla opětovně usedl „Velký laicizátor“ Costa. Nová etapa protikatolických opatření započala vyhoštěním ze země dvou nejvýznamnějších osobností katolické církve – lisabonského a portského arcibiskupa. Zanedlouho byly uzavřeny katolické redakce a semináře. Byl vydán zákaz modlit se růžencem, ba i samotné držení růžence bylo postaveno mimo zákon! Laické bojůvky „bílých mravenců“ začaly rozsévat teror – znesvěcovaly, vypalovaly a rabovaly kostely, během mší pak doprostřed shromáždění věřících házely bomby.

Fatimské události z roku 1917 znamenaly pro zednáře vládnoucí v Portugalsku pořádnou ránu. Jejich několikaleté úsilí o zlaicizování země najednou přišlo úplně vniveč. A přesto, že bylo zjevení Panny Marie ve vládních a zednářských kruzích považováno za „ubohou komedii“ či projev „katolického zpátečnictví“ a Mariino nabádání k odříkávání růžence za cílenou protivládní kampaň, mnoho Portugalců bylo jiného názoru.

Pronásledování, zatčení či věznění malých vizionářů se zcela minulo účinkem. Ani když jim svobodný zednář a okresní náčelník z de Ourem vyhrožoval, že je zaživa uvaří v oleji, neprozradí-li mu tajemství, jež jim Maria svěřila, nepořídil s nimi vůbec nic.

Pohár hořkosti museli mocipáni dopít až do dna 13. října 1917. V ten den pozorovalo na sto tisíc svědků neobvyklý jev, jenž byl nazván tanec slunce. Tento zázrak, který lidé viděli na vlastní oči, nebylo možné uchovat v tajnosti, potažmo jej jakkoliv zakamuflovat. Komentář k celé události media chtě nechtě přinést i liberálně-zednářská média vedoucí otevřený boj s Bohem a církví.

Ovšem zednáři se jen tak lehce nevzdali. Fatimské události prezentovali jako církevní kom-

plot a „všechny liberálně uvažující Portugalce“ veřejně vyzvali k boji za laické Portugalsko, osvobozené od jakékoliv víry a stavící se proti „prohnaným a lstivým darebákům, kteří chtějí kvůli vlastnímu prospěchu získat na svou stranu lehkověrný lid“. Od slov pak přešli k činům. V noci z 23. na 24. října r. 1917 podřezala skupina zednářů v čele se Santarem strom, na němž se Maria zjevila poprvé. Pak jeho zbytky nesli v rouhavém průvodu – parodující přítom litanie k Neposkvrněné Panně Marii – ulicemi obce. Jejich triumf se však záhy změnil v naprosté fiasko, když se ukázalo, že si tito zapřísáhli antikatoлицi popletli stromy. Nezdarem skončil i pokus o vyhození stromu do vzduchu z r. 1921 – zničena byla pouze střecha provizorní kaple.

Účinkem se mýjely i další teroristické útoky, zákazy poutí do Fatimy, jež začaly být organizovány několik let po zjeveních, stejně jako pokusy blokovat přístupové cesty do Fatimy ozbrojenými gardisty a bránit tak růstu kultu. To už byla labutí píseň laického Leviathana. „Nestoudné jezuitské figle“, jak zednáři komentovali zjevení, se jim nepodařilo neutralizovat. Díky těmto zjevením se spousta Portugalců navrátila do lůna církve, jejíž situace se postupně zlepšovala. Již v prosinci roku 1917 – během krátkého období diktatury Sidonia Paise – byl zmírněn omezující zákon o odluce církve od státu, vyhnaným biskupům byl povolen návrat zpět do vlasti, znovu byly otevřeny kněžské semináře a kněží se mohli opět pohybovat v klerikách i na veřejnosti. Dalším krokem bylo obnovení vztahů s Apoštolským Stolicem r. 1918. Další změny nastaly r. 1928, kdy nová vláda katolíka a přívržence církve Antonia Salazara zakázala činnost zednářských lóží. Do úřadů se vrátily kříže a do škol výuka náboženství.

V průběhu následujících let po zjeveních ve Fatimě se Portugalsko jednak zbavilo vlády zednářů – nesmiřitelných nepřátel církve, jednak se zde k moci nedostali komunisti a v neposlední řadě se neproměnilo v krvavé bojiště tak jako Španělsko, ani se nestalo bitevním polem za 2. svět. války. (V dopise lirskému biskupovi napsala již v r. 1939 sestra Lucie toto: „Největší trest čeká ty národy, které chtěly zničit království Boží v duších lidí. Taktéž Portugalsko se provinilo a bude trpět,

ale Neposkvrněné Srdce Panny Marie je ochráni. Dobrý Bůh chce, aby se Portugalsko modlilo a přinášelo oběti jak za sebe, tak i za ostatní národy. Španělsko je prvním z těch, které postihl trest, ale ještě není konec, po něm nadejde hodina jiných národů. Bůh je připraven očistit v krvi všechny národy, které by chtěly zničit Jeho vládu v duších. Nadto však slibuje, že je připraven se smířit a utišit svůj hněv, budeme-li se modlit a činit skutky pokání.“ Sestra Lucie i portugalská biskupové moc dobře věděli, komu vděčí za zachování katolické víry a dobrodiní spokojeného života. Portugalsko zachránila Fatima – Matka Boží, zasvěcení země Jejímu Neposkvrněnému Srdci a modlitba růžence zakazované vládou.

Další hrozbu pro portugalskou církev představoval pokus komunistů zmocnit se r. 1974 vlády v zemi. Zemi zachránila monumentální celonárodní Růžencová kruciáta, do níž se zapojilo na milion osob, tedy asi desetina jejich obyvatel. „Byla to doba, kdy politické problémy v zemi dosáhly svého vrcholu a podle zdravého lidského rozumu

museli komunisté zvítězit na celé čáře. Ovšem umírněně antikomunistické síly, jež byly s plány komunistů obeznámeny, jim naprosto nečekaně zabránily v převzetí moci. Zemřely pouze čtyři osoby a 25. listopadu 1975 byli komunisti odhaleni, vyloučeni z vlády i dalších klíčových pozic,“ napsala s. Fernanda Maria, členka řádu vzniklého pro udržení ideje Kruciáty v Portugalsku. Zmíněné události byly z lidského hlediska nevysvětlitelné a zásluhy za ně byly připisovány nadpřirozené pomoci Matky Boží zemi, jež byla jako první na světě (r. 1142) zasvěcena Nejsvětější Panně Marii.

Filip Dereň, Žrodlo 40/2007

Prameny:

Objawienia Maryjne w masońskiej republice, Grzegorz Kucharczyk, Christianitas 31/32 2007;

Cud Narodowej Krucjaty w Portugalii, Wincenty Laszewski, Nasz Dziennik, 28.-29. 6. 2003;

Joachim Boufflet, Phillipe Boutry, Znak na niebie.

Objawieni Matki Bożej, Wydawnictwo Ksiezy Marianów, Warszawa 2000.

Bud' vděčný Bohu i lidem

Pokročilý věk je nevyhnutelným znamením života chýlícího se ke svému konci. Perspektiva setkání se se Stvořitelem vybízí k bilancování minulosti. Povede takovéto résumé vlastního života k vyjádření vděčnosti Bohu za jeho působení v životě lidského jedince? Každý může najít spoustu důvodů, za něž by mohl Bohu poděkovat – např. za dar života, za chvíle štěstí a radosti, za každého dobrého člověka, kterého ve svém životě potkal.

STAŘÍ LIDÉ V PÍSMU SVATÉM

V Biblii najdeme řadu starších lidí, do jejichž života Bůh zvláštním způsobem zasáhl a jejichž prostřednictvím učinil pro lidstvo veliké věci.

ABRAHAME, ABRAHAME...

Bůh vyzývá už notně prošeďivěly manželský pár, aby opustil místo, kde prožil téměř celý svůj život a vydal se neznámou kam. Za odměnu těmto manželům přislíbil to, po čem ze srdce toužili – potomstvo. Ovšem Bůh s plněním svého slibu nezůstává u toho mála, jež by jim ke štěstí stačilo. Vyvedl Abraháma ze stanu a řekl mu: „Pohled na nebe a sečti hvězdy, dokážeš-li je spočítat.“ A dodal: „Tak tomu bude s tvým potomstvem.“ Boží působení má mnohem

větší dosah, neomezuje se na uspokojení pouze krátkodobých lidských tužeb, ale prostřednictvím člověka uskutečňuje své plány. Tváří v tvář této nepostizitelné Boží dobrotě může vyvolený jedinec vyjádřit jen nedostatečnou vděčnost, jež se Boží lásce nemůže v žádném případě vyrovnat.

ZEMĚ ZASLÍBENÁ...

Mojžíš uposlechl Boží příkaz a v pokročilém věku vyrazil do Egypta, aby tam – posílený mocí shůry – vyjednal s faraónem propuštění Izraelitů z otroctví. Vyvolený národ byl díky tomu převeden přes Rudé moře a poušt do zaslíbené země. Navzdory prožitým těžkostem si je Mojžíš vědom splnění svého úkolu a zbývá mu pouze být vděčný Hospodinu za to, že si k vysvobození izraelského národa vybral právě jeho.

Moje oči uviděly tvou spásu...

Dvojice starých lidí se nemohla odebrat na věčnost, dokud nejprve nespasí Spásu, kterou Pán připravil pro všechny národy. Jak velký musel být jejich vděk, když jednoho dne potkali z vnuknutí Ducha Svatého Marii s Josefem přinášející malého Ježíše do chrámu, aby ho zde zasvětili Hospodinu.

VÍTR VANE, KUDY CHCE...

Nikodém – člověk hovořící s Ježíšem v noci, hledající pravdu – zcela jistě musel být Ježíši vděčný za ten noční rozhovor, během něhož se dobral pravdy, neboť se pak postaral o důstojný pohřeb svého tajného Mistra.

... A slyšíš jeho hlas

Tolika starozákonním i novozákonním postavám se dostalo ve zcela nečekaném okamžiku na konci jejich pozemského putování daru setkání se s Bohem. Dozajista je i dnes plno těch, co ve svém stáří zakoušejí pocit zvláštního vyvolení – cítí se i nadále potřební a jsou rádi za úkony, jež jim Bůh dává.

Bože, děkuji ti...

U každého člověka nastane čas, kdy by měl zapřemýšlet o své vděčnosti Bohu i všem lidem, které mu on poslal do cesty.

... ZA ŽIVOT

První, za co máme děkovat, je samotné naše bytí, dar života, bez něhož by se nezačalo vůbec nic. Díky tomuto nádhernému daru můžeme přicházet k Bohu a sjednocovat se s ním. Díky tomuto daru máme účast na jeho milostech a můžeme získávat i jiné jeho dary.

... ZA VÍRU

Nesmírně důležitým darem je víra, jejíž počátky nám byly dány při křtu. Díky rodičům jsme se stali členy velké rodiny věřících – církve, v níž setrváváme čerpající přitom z bohatě prostřené tabule, již máme k dispozici.

...ZA NAŠE BLÍZKÉ

Neoddiskutovatelným důvodem k vděčnosti jsou lidé, které nám Bůh poslal do cesty. Díky rodičům a sourozencům, díky vychovatelům a široké paletě lidí nám blízkým jsme se cítili milovaní a potřební. Vědomí lásky je pro každého člověka hnacím motorem všeho, co dělá, i jeho snahy stát se lepším člověkem. Tento úchvatný dar lásky, který Stvořitel vлил do srdcí celého lidstva, dává naději na vytvoření spořádaného, nádherného a spravedlivého světa.

Člověk spravedlivý

Vděčnost je ctnost, pramenící ze spravedlnosti, takže projevujeme-li všem vděčnost za to, co nám prokázali, stáváme se spravedlivými. Kéž by tato slova zněla v uších těch, co dospěli ke konci svého života a dluží Bohu i svým bližním poděkování za vše, co jim prokázali.

Projevení vděčnosti Bohu a lidem může být posledním počinem člověka v jeho životě. Jeho přesvědčivost ukazuje na plné zhodnocení a uznání tak velké lásky, jakou obdržel od Boha a bližního. V obyčejném „děkuji“ se skrývá víra, ujištění a nadčasové vědomí, že skutky těch druhých mají smysl.

Jerzy Szyran OFMConv, RN

Pro někoho to je možná podivně znějící otázka, ale podle mého soudu má své opodstatnění. Důkazem je realita všedního dne – reakce na ohlášení o možnostech získání odpustků při různých příležitostech. Tento problém lze hodnotit i jako záměrné nedbalé opomenutí v jednání člověka. Zvláště tehdy, vezmeme-li v úvahu fakt, že se týká nejen dočasnosti, ale i věčnosti. V tomto případě se nejedná o strach ze ztráty možnosti být spasen, nýbrž o zanedbání možnosti dřívějšího patření na Pána tváří v tvář. Toho můžeme dosáhnout osobním uplatňováním praxe získávání odpustků pro sebe, popřípadě díky někomu, kdo ji po naší smrti se všemi potřebnými podmínkami bude v náš prospěch vykonávat. Stejně tak i my můžeme vyprovodit odpustky našim zemřelým dnes.

VĚŘÍŠ, ŽE ODPUSTKY MAJÍ SMYSL?

Foto: Solitafoto | Dreamstime.com

CO JSOU TO ODPUSTKY?

„Odpustek znamená, že se před Bohem odpouští časně tresty za hříchy, jejichž vina byla zahlazena“ (KKC čl. 1471). Co to znamená? „Abychom pochopili tuto nauku a tuto církevní praxi, je třeba si uvědomit, že hřích má dvojí následek. Těžký hřích nás zbavuje společenství s Bohem, a tím nás činí neschopnými dosáhnout věčného života; být zbaven věčného života se nazývá ‚věčný trest‘ za hřích. Na druhé straně každý hřích, i všední, vyvolává zhoubné lpění na tvorech, které musí být očištěno, buď zde na zemi, nebo po smrti, ve stavu, jenž se nazývá očistec. Toto očišťování se pak nazývá ‚časný trest‘ za hřích“ (KKC čl. 1472).

Záležitost je ve své zásadě dosti jednoduchá, je snadnější ji pochopit, než jí uvěřit. Každý těžký hřích je příčinou „věčného trestu“, čili znemožňuje možnost spásy v případě úmrtí. Zároveň jsou těžké i lehké hříchy příčinou „časného trestu“, tedy určitých (a mnohovrstevných) forem odčiňování spáchaného zla.

JE Tedy BŮH MŤIVÝ?

Nikoliv! Bůh je milosrdný a zároveň i spravedlivý. Jeho milosrdenství se projevuje rovněž tak, že nám neustále dává novou a novou šanci k tomu,

abychom kromě nutných důsledků plynoucích z našich skutků, jež musíme nést, něco pro sebe získali a něčemu se naučili. Důsledkem zlého je vždycky zlo, což však neznamená, že plodem zlého musí být vždy zlo. Naše šance (jako projev Božího milosrdenství) spočívá v tom, že ze zlého vzniká v konečném důsledku dobro. Je to paradox, ale je to tak. Sami jsme se o tom už nejednou přesvědčili.

„Tyto dva tresty nelze pojímat jako nějaký druh pomsty, kterou Bůh postihuje hříšníka zvenčí, nýbrž jako důsledky vyplývající ze samé podstaty hříchu“ (KKC čl. 1472). Analogii můžeme nalézt v našem každodenním životě. Matka napomíná dítě: „Zapni se, vezmi si šálu, čepku...“ To odpoví: „Ne!“ Stane se, že se roznemůže. Důsledkem neposlušnosti je zlo, jímž je nemoc. Přestože mu to matka slovy: „To máš za to, žeš neposlechl!“ vyčítá, bude mu i tak dávat prášky a starat se o ně. A každé rozumné děcko pochopí, že matku by poslouchat přece jenom mělo.

Existuje dobro – matčino napomínání, na druhé straně však zlo – neposlušnost dítěte; a existuje trest – nemoc pramenící nikoliv z vůle matky, nýbrž z neposlušnosti její ratolesti. Je to trest jako důsledek zla. Existuje také nové dobro, k němuž přispěl trest – uvědomění si, že poslouchat se má. Maminka v tomto případě nepotřebuje nijak

trestat, poněvadž ví, že trestem je již ona choroba, naopak přes všechnu neposlušnost prokazuje skutek lásky opatrováním nemocného dítěte.

KDY A CO NÁM BUDE PROMINUTO?

„Odpuštění hříchů a obnovení společnosti s Bohem přinášíjící prominutí věčných trestů za hřích“ (KKC čl. 1473). K tomu dochází ve svátosti smíření, případně v nebezpečí smrti po vzbuzení lítosti nad spáchanými hříchy. To je i podmínkou spásy čili odpuštění věčných trestů. Umírá-li někdo v tomto stavu, bude spasen. Pokud ne... zde je namístě celou záležitost ponechat Božímu úradku. „Niméně však zůstávají časné tresty za hřích“ (KKC čl. 1473) jako důsledek jak těžkých, tak lehkých hříchů, jež je třeba odčinit – odpykat si je – v očistci nebo ještě zde na světě. Jak?

„Křesťan se má snažit přijímat tyto časné tresty za hřích jako milost tím, že trpělivě snáší utrpení a zkoušky všeho druhu a jednoho dne tím, že se klidně postaví tváří v tvář smrti; má usilovat o to, aby úplně svlékl ‚starého člověka‘ a oblékl ‚nového člověka‘ prostřednictvím skutků milosrdenství a lásky, jakož i modlitbou a různými kajícími úkony“ (KKC čl. 1473). Uvědomění si toho dopomáhá v přežívání i velikých utrpení. Odpustky jsou možností, jak si pro sebe vyprosit oprostění od těchto časných trestů nebo jak zemřelým vyprosit prominutí jejich očistcových muk.

NA ČEM SE ZAKLÁDÁ VÍRA V ODPUSTKY?

„Odpustky se získávají prostřednictvím církve, která na základě moci svazovat a rozsvazovat, udělené Ježíšem Kristem, zasahuje ve prospěch určitého křesťana a otevírá mu poklad zásluh Krista i svatých, aby dosáhl od Otce milosrdenství prominutí časných trestů za své hříchy. Tímto způsobem církev nechce pouze poskytnout tomuto křesťanu pomoc, nýbrž touží ho i pobídnout, aby konal skutky zbožnosti, pokání a lásky“ (KKC čl. 1478).

Zásluhy Ježíše Krista a přímluvy svatých, plus úřad církve nám dávají naději na účinnost a prospěšnost odpuštění.

Stojí zato věřit tomu, abychom nezanedbali nabízející se nám příležitost, že můžeme pro sebe získávat prominutí zasloužených trestů, eventuálně

je vyprošovat jiným. O vztahu k zemřelým hovoří Katechismus následovně: „Protože zemřelí věřící, kteří se očisťují, jsou také členy téhož společenství svatých, můžeme jim pomáhat, mimo jiné tím, že pro ně získáme odpustky, aby byli zproštěni časných trestů, které si zasloužili svými hříchy“ (KKC čl. 1479). Využívání tohoto daru je vyjádřením víry ve „společenství svatých“ a projevem nezištné lásky.

PODMÍNKY ZÍSKÁNÍ ODPUSTKŮ

- Stav milosti posvěcující (svatá zpověď v nás vytváří tento stav, který ale končí okamžikem spáchaní těžkého hříchu) navíc je třeba usilovat o vyloučení sebemenší záliby v hříchu, byt' jen lehkým;
- svatě přijímání;
- modlitba na úmysl Svatého otce;
- přesné vyplnění předepsaného skutku, k němuž je odpuštění připojeno.

Toto jsou nutné podmínky pro získání odpuštění. „Vyloučení sebemenší záliby v hříchu“ je k posouzení nejobtížnější, ale právě na tom v konečném důsledku tolik záleží. Závisí na tom jak účinnost, tak i „kvalita“ prominutí trestů. Projevuje se jako vyprošené odpuštění.

Odpustky mohou být:

- **plnomocné** – byly-li splněny všechny podmínky;
- **částečné** – vyskytují-li se nedostatky při jejich plnění, jež jsou zapříčiněny omezenými znalostmi či vědomím. I tak je nutné této možnosti využít.

Při splnění všech podmínek může člověk obdržet odpustky plnomocné, při rozličných pochybeních při jejich získávání pak částečné. Částečné odpustky za zemřelé můžeme získávat v průběhu celého roku, pokud splníme výše uvedené podmínky. Zcela určitě stojí za to probouzet víru ve věčný život a podílet se na promíjení trestů těm, kteří nás na věčnost předešli. Uslyšíš-li ohlášení o možnosti získání odpuštění, přemýšlej o tom, že bys pro to mohl udělat něco i ty.

Ať tedy slovo „odpuštění“ nese v sobě konkrétní obsah a poukazuje na možnost odpuštění zasloužených trestů, a to v dimenzi časné i věčné.

Osobnost prvního prezidenta Československé republiky Tomáše Garrigua Masaryka (1850-1937) je takřka symbolem české státnosti novověku. Masarykův kult sehrál svou pozitivní roli za nacistické i komunistické totality, protože uprostřed zločinného teroru odkazoval k ušlechtilým hodnotám svobody a lidských práv a posiloval český národ v odporu. Proto hitlerovský i bolševický režim odstraňovaly jeho sochy z veřejných prostranství a buď vedly proti němu bojovnou ideologickou kampaň nebo zakazovaly o něm na veřejnosti psát a mluvit. Po r. 1989 se masarykovská legenda opět vrátila. Jeho životopisci jej představují jako velkého státníka, humanistu, demokrata a také křesťana. Jenže s tím Masarykovým křesťanstvím to bylo ve skutečnosti velmi problematické – a to nejen ve vztahu ke Katolické církvi.

Masarykův náboženský vývoj byl neobyčejně složitý. Pocházel z Hodonína z rodiny panského kočího. Otec se kvůli své profesi často stěhoval, takže mladý Masaryk prožíval dětství na různých místech moravského Slovácka. Rodiče byli praktikující katolíci, mladý Masaryk ministroval. Na doporučení čejkovického děkana Kotzmana studoval na nižší německé reálce v Hustopečích, po jejím ukončení působil jako učitelský praktikant v Čejkovicích. Tam se spřátelil s místním kaplanem Františkem Sátorou, knězem velmi vzdělaným, ale nešťastným ve svém povolání a vnitřně odpadlým od Církve. Od něho mladý Masaryk získává první pochybnosti ve víře, jak uvádí později ve svých rozhovorech s Karlem Čapkem a Emilem Ludwigem.

Na Sátorovu radu odchází studovat do Brna na německé gymnázium. Četba protikatolických autorů jej přivedla k vnitřnímu rozchodu s Církví a ke konfliktu s vedením gymnázia, když odmítl přistoupit k velikonoční zpovědi, povinné pro

všechny studenty, zapsané do výuky náboženství. Protože při tomto střetnutí ohrožoval ředitele gymnázia pohrabáčem, musel odejít. Zásluhou policejního prezidenta Antona Le Monniera, jehož syna doučoval, byl přijat na Akademické gymnázium ve Vídni, kde maturoval a posléze r. 1876 absolvoval na filozofické fakultě obor klasické filologie. To již byl katolické víře úplně vzdálený. Stal se liberálním agnostikem, lhostejným k náboženským otázkám.

Vídeňský bankéř Rudolf Schlesinger, jehož děti doučoval, mu zaplatil postgraduální studium na univerzitě v Lipsku. Tam se Masaryk seznámil se svou budoucí ženou, Američankou Charlottou Garriguovou, která byla členkou unitářské náboženské obce. Unitáři věří v Boha, ale nikoli v Ježíše Krista. Toho považují za pouhého mrdce, filozofa a nábožensko-mravního reformátora na stejné úrovni s Buddhou, Mohamedem, Zoroasterem atd. Paní Charlotta přivedla Masaryka opět k zájmu o náboženství.

R. 1879 publikuje T. G. Masaryk svůj habilitační spis „Sebevražda hromadným jevem lidské společnosti“, v němž poukazuje na to, že v katolickém středověku sebevraždy téměř neexistovaly. Vidí přímou úměru mezi novověkým nárůstem počtu sebevražd a ztrátou víry. To je bohužel jediné Masarykovo pozitivní hodnocení Katolické církve. Všechna další, jak se s nimi seznamujeme v jeho spisech, byla už pouze negativní.

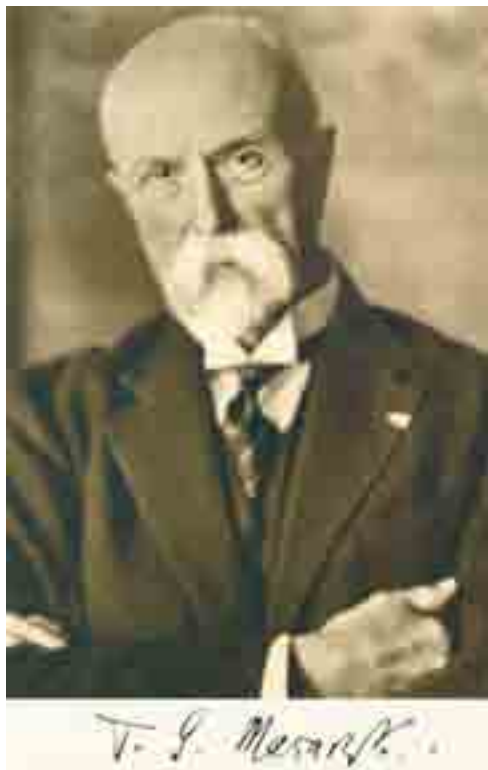
R. 1880 Masaryk oficiálně vystupuje z Katolické církve a stává se věřícím protestantské reformované církve v evangelickém kostele v Heršpíicích na Moravě. O Masarykově světonázorové a myšlenkové nedůslednosti svědčí jeho výrok, zaznamenaný v rozhovoru s Ludwigem: „Kalvín je mi osobně zcela cizí...“ Proč potom ale vstupoval do kalvínsky orientované náboženské komunity? Nikdy také nebyl jejím praktikujícím věřícím a brzy se dostal do konfliktu jak se superintendentem (nejvyšším církevním představeným) Ferdinandem Císařem, tak i s farářem Janem Karafiátem, autorem známých „Broučků“, dodnes živého literárního díla pro děti.

Masaryk věřil v Boha a v nesmrtnost lidské duše, nikoli však v Božství a v zářky Ježíše Krista. V polemice s Karafiátem, který je hájil, napsal v časopise „Naše doba“: „Každý jen poněkud vzdělaný teolog dnes musí připustit, že evangelia nepodávají slov Ježíšových a historického Ježíše doslova a přesně, ale že jsou to formulace náboženských ideálů konce 1. a začátku 2. stol... Moderní člověk a ortodoxní teologie stojí proti sobě nesmiřitelně... Panu faráři (*Karafiátovi, pozn. autora*) je Ježíš Bohem, mně jen člověkem.“ Tento svůj výrok Masaryk nikdy nekorigoval.

Jako profesor Karlovy univerzity, poslanec a publicista ostře napadal Katolickou církev. Nejtvrději se s ní střetl v tzv. Judově aféře let 1905-6. Bezbožecký spolek „Volná myšlenka“ zorganizoval tenkrát v Prostějově protikatolickou výstavu malíře Kupky, do jejíhož almanachu napsal úvodník profesor tamní reálky Karel Juda. V něm tvrdil, že „každé náboženství je podvodem a kšeftem“. Prostějovský farář a katecheta, známý básník Karel Dostál-Lutinov, vyzval Judu, aby se za to omluvil. Když odmítl, zveřejnil Dostál

v „Hanáckém kraji“ článek, v němž protestoval proti tomu, že učitelé pod pláštíkem „svobody svědomí“ si mohou dovolit urážet náboženské cítili věřících. Proti Judovi se postavili rodiče katolických žáků, jichž byla tenkrát většina. Pozice tohoto profesora se stala neudržitelnou, proto byl přeložen na gymnázium do Příbora.

To vyvolalo vášnivé protesty odpůrců Církve. Vysokoškolští studenti uspořádali schůzi v pražském hostinci „U Helmů“, kde promluvil Masaryk. Vytkl Dostálovi „udavačství“ a pronesl na adresu všech katechetů památnou větu: „Takový katecheta, to je státem placený denunciant.“ Byla to jasná veřejná pomluva, proto se také katecheti z českých zemí bránili soudně. Jejich mluvčím se stal pozdější českobudějovický biskup Šimon Bárta. Soud nakonec Masaryka osvobodil, protože tehdejší rakouský zákoník neznal postih urážky na cti celé profesní skupiny, trestal pouze urážku jednot-

livce. Masarykovi však bylo přikázáno, aby se podobných výroků zdržel, neboť je nemohl dokázat. Dostálův veřejný článek byl legitimní polemikou s jiným veřejným článkem, čili žádnou denunciací. Na moravském zemském sněmu v Brně katoličtí poslanci v čele s Mořicem Hrubanem a Antonínem Cyrilem Stojanem podali návrh na zákonný postih Masarykových výroků. Nepochodili však, protože převahu zde měli protikatoličtí liberálové.

Svůj bytostný odpor ke katolicismu prokázal Masaryk r. 1906 při tzv. Královéhradecké disputaci s tamními profesory diecézního semináře Reylem, Šulcem a Jemelkou. Zde prokázal své chabé znalosti katechismu, ačkoliv se chlubil, jak důkladně se zabývá křesťanskou problematikou. Neposkvrněná Početí Panny Marie si pletl s jejím panenským zrozením Ježíše Krista, tzv. „bratry Páně“ pokládal za fyzické bratry Ježíšovy, uchýlil se dokonce ke lži, když tvrdil, že prý v Římě existuje jako svatý ostatek i tzv. předkožka Kristova. Prof. Reyl, který velmi dobře znal z dob svých studií všechny římské chrámy, mu však dokázal, že žádný takový „ostatek“ se v římských chrámech nikde nenachází.

Nechutnou antikatolickou agresivitu prokázal Masaryk r. 1908 u příležitosti tzv. Konečného aféry. Ateista Konečný byl řídícím učitelem v obci Komňátka na Šumpersku, kde právě zemřel učitel Talpa. Ten si ve své závěti nepřál mít církevní pohřeb. Jeho manželka byla však jiného názoru a prosila místního kněze Číhala, aby předtím alespoň hrob vykropil svčenou vodou. Páter Číhal vdově vyhověl. Jakmile však vstoupil na hřbitov, přihnal se Konečný s místními Sokoly a násilím vyvlekli faráře ven. Přitom mu roztrhli pluvíál. Konečný měl být souzen pro výtržnictví, rušení náboženského obřadu a fyzické napadení. Toto by stíhal každý civilizovaný stát. Konečný však soudu unikl a byl pouze přeložen na Novojicko. Přesto však se Masaryk nerozpakoval organizovat na jeho obranu kampaň a vyzvedávat jej jako „mučedníka svobody svědomí“, „oběť klerikálního a teokratického násilí“ apod.

Masaryk v 90. letech 19. stol. rozvířil problematiku tzv. „české otázky“. Psal ve spisech „Česká otázka“, „Naše nynější krize“, „Jan Hus“, „Karel

Havlíček“ aj., že čeští národní buditelé 18. a 19. stol., tzn. Dobrovský, Kollár, Palacký, Havlíček atd. navazovali na tradici tzv. české reformace, čili na odkaz Husa, Chelčického, Blahoslava a zejména Komenského. Tato tradice české reformace byla prý násilím přerušena Bílou horou a habsburskou rekatolizací, obrozenci však, podnětí osvícenstvím, na ni opět navázali. Katolicismus chápe Masaryk jako protičeský element. Jeho teorie byla odmítnuta odbornou historiografií, především Josefem Pekařem, který dokazoval, že čeští obrozenci nemohli navazovat na tradici české reformace, neboť byli lidmi novověku, zatímco Hus a Komenský stáli oběma nohama ve středověku a posuzovali svět výhradně optikou středověkého náboženského chápání, které již bylo obrocencům zcela cizí. Pekař naopak poukazuje na katolický smýšlející vlastence Balbína, Šteyera, Vaváka, Vydru aj., kteří mají lví podíl na vzkříšení českého národa v dobách habsburské germanizace.

V úplném závěru spisu „Světová revoluce“ Masaryk napadá údajnou středověkou katolickou „teokracii“ jako „netolerantní“ a píše nehoráznou větu, že prý „teprve Francouzská revoluce kodifikovala práva člověka a uskutečnila je v ohledu náboženském...“ Ani slovíčko o tom, že Francouzská revoluce „kodifikovala a uskutečnila práva člověka“ gilotinou a řekami krve stovek tisíců lidí, kteří se „provinili“ pouze tím, že zůstali věrni dědictví otců, své katolické víře, jako např. sedláci v kraji Vendée. To jasně svědčí o tom, do jakého tábora Masaryk náležel.

Teprve po válce jako prezident republiky Masaryk utlumil své protikatolické invektivy. Musel počítat s faktem, že navzdory vlně odpadávání od víry se přece jen 70 procent obyvatelstva hlásilo ke katolickému vyznání. Katoličtí biskupové nikdy nepochybnili jeho zásluhy o republiku. Když se Masaryk v prosinci r. 1918 vrátil z exilu, uvítali jej na nádraží mj. i českobudějovický biskup Josef Hůlka a královéhradecký Josef Doubrava. Faktem je, že Masaryk ani slovem nepodpořil poválečný přestup některých katolíků k československé církvi. Na druhé straně se však Církve ani v nejmenším nezastal, když lůza ničila kříže a sochy a vylupovala svatostánky, ano, docházelo i k fyzickým zraně-

ním kněží a laiků. Přitom se pachatelé odvolávali na údajné Masarykovy výroky „Po Vídní Řím!“; „Řím musí být českým člověkem souzen a odsouzen!“ atd. Masaryk nikdy neprohlásil, že tato slova neřekl. Perfidně se také zachoval vůči našim katolickým krajanům v USA r. 1917, jimž slíbil, že po válce u nás nedojde ke konfiskaci církevních statků, přesto však mnohé z nich byly potom zahrnuty do pozemkové reformy. Husovy oslavy r. 1925, konané pod záštitou prezidenta, probíhaly ve znamení protikatolických invetiv. Nuncius Marmaggi proto na protest opustil Prahu. Konflikt byl diplomaticky urovnán r. 1928 uzavřením tzv. Modu vivendi mezi Československou republikou a Svatým stolicem.

Poté i Masaryk zaujal vůči Katolické církvi vstřícnější postoj, jak svědčí tato jeho slova u příležitosti oslav svatováclavského milénia r. 1929: „Svatý Václav je mně osobností sympatickou. Podporoval křesťanství a Církev a to bylo dílo záslužné, kulturní a pokrokové.“ 14. září r. 1937 Masaryk zemřel. Spekulovalo se tenkrát o jeho

konverzi. Je pravda, že na zámku v Lánech, kde žil na odpočinku, jej krátce před smrtí navštívil známý františkánský páter Jan Evangelista Urban. Nездělil však, o čem spolu hovořili. Zcela jistě však Masaryk nekonvertoval a nepřijal poslední pomazání, to by Urban oficiálně oznámil. Pohřeb se konal dle přání zesnulého v obřadu Jednoty bratrské.

Uvedená fakta nutí českého katolíka dívat se na osobnost T. G. Masaryka kriticky. Dovedeme ocenit jeho nepopíratelné zásluhy o českou stát-nost, uznáváme také, že v nelehkých dobách obou totalit se stal, byť posmrtně, ztělesněním hodnot, které český národ posilovaly. Nemůžeme však zamlčet jeho až fanatickou zaujatost vůči právě Církvi Kristově, která ho vedla až ke krokům neslučitelným s křesťanskou i lidskou etikou. Masaryk nebyl křesťanem, ale volnomyšlenkářským liberálem, odmítajícím Boží Zjevení a přijímajícím deisticky pouze víru v Boha a v nesmrtnost lidské duše.

Radomír Malý

**Nemiluješ-li kraj Země,
do něhož ses narodil,
jaký bude kraj Nebes,
který bys miloval?**

Miroslav Matouš

Liga proti hanobení katolíků

Již řadu let existuje ve světě Liga proti hanobení Židů, známá jako „Antidefamační liga“. Jejím úkolem je upozorňovat v médiích na lži, které jsou šířeny o židovském národě, vyvracet je a případně podávat soudní žaloby na jejich šířitele.

Jenže předmětem hanobení a nestoudných lží, často pod pláštíkem „umění“, je dnes také stále častěji Katolická církev. Proto loňského roku založili italská katolíci tzv. Katolickou ligu proti hanobení, nevýdělečnou organizaci, v jejímž čele stojí uznávaný žurnalista Vittorio Messori, u nás známý svou knihou rozhovorů s papežem Janem Pavlem II. „Překročit práh naděje“. Italové však nejsou v tomto směru první. V USA již od r. 1973 působí tzv. Catholic League for Religious and Civil Rights (Katolická liga pro náboženská a občanská práva), vedená Williamem Donohuem. V poslední době se také hovoří o možnosti vzniku podobného sdružení v Polsku.

Jaké jsou konkrétní výsledky této práce? Italští homosexuálové se před pár měsíci pokusili předvést na veřejnosti rouhavou hru o Panně Marii, na což dokonce dostali státní dotaci. Liga na to upozornila v tisku, ozvali se kněží na kazatelních a církevní představitelé v deníku Avvenire. Úřady nakonec musely hru stáhnout.

Navzdory řeči faktů a úředních dokumentů se stále objevují útoky na papeže Pia XII. za jeho údajné „mlčení“ k Hitlerovým zločinům. Jeden z představitelů židovské obce například bez jakékoliv citace pramenů tvrdí, že před esesáckou razíí v ří-

Foto: www.cadlweb.org

Žurnalista Vittorio Messori, duchovní otec italské ligy proti hanobení katolíků

ském ghettu 16. října r. 1943 o tom německý velvyslanec Weizsäcker papeže informoval a on k tomu dal svůj souhlas. Messori ihned nato řekl milánskému listu „Il Giornale“: „Tyto lži je nutno neprodleně odhalit a upozornit, že papež Pacelli o razii nevěděl. Když o ní později dostal zprávu, zavolal si německého velvyslance, aby mu předal protest a požadoval okamžité ukončení celé akce. Kdo rozšiřuje lži, měl by se zapsat na dálkové studium historie. Věcné dementi, okamžitě a precizní – to je to, z čeho jde strach.“ Pierre Blet, autor dokumentární knihy o Piovi XII. (vyd. r. 2001 Matices cyrilometodějská) uvádí na str. 238, že papež se o razii dozvěděl až poté, kdy se časně ráno přihnala do Vatikánu princezna Pignatelli s touto informací. Pius XII. začal okamžitě jednat a upozornil jak velvyslance, tak i německého velitele v Římě generála Stahela, že když zatýkání římských Židů nepřestanou, vystoupí s veřejným protestem. Protože válka již byla pro Německo fakticky prohraná, zalekli se nacističtí okupanti a razie zastavili.

Významným úspěchem italské Ligy bylo také stažení pomlouvačného vysílání pořadu o pedofilních kněžích v televizi. Tato kauza je dnes součástí protikatolické propagandy téměř v celém světě včetně naší republiky. Na základě několika prokázanych a odsouzených případů kněží, kteří se provinili, je takto médií prezentován duchovenský stav málem jako celek. Proti tomu je zapotřebí rázně vystoupit podle vzoru italské Ligy a poukázat na oficiální statistiky, že procentuálně je mezi učiteli a lékaři podstatně více takových hříšníků, jenže o tom se mlčí. Nutno také požadovat, aby byla respektována presumpce neviny, neboť se prokázalo, že mnoho kněží, obviněných z pedofilie, se stalo obětí vyhlášené kampaně nebo vidiny tučného odškodného, jak svědčí mnohá nedávna odhalení v USA.

Protikatolickými invektivami jsou hojně zatížena i naše média, která automaticky přebírají všechny protikatolické pomluly ze zahraničí. Také v uměleckém světě se přejímá ze Západu kdejaký škvár, zesměšňující a urážející všechno křesťanské. Typickým příkladem je výstava INRI, jež se konala před pár lety v Praze. Jenže jsou i méně nápadné hrubé urážky náboženského cítění katolíků. Proč je např. stále promítán v televizi film „Slunce, seno, jahody“, zesměšňující venkovského faráře v komunistické éře jako trapného blbečka a věřící ženy jako primitivní babizny? Česká televize před nedávnem též uvedla film režiséra Costy-Gavrasy „Amen“, jenž prezentuje stokrát vyvrácené pomluly o chování Pia XII. za války. I tady by měla případná česká Katolická antidefamační liga co na práci.

Těž některé noviny a časopisy by mohly naplňovat skutkovou podstatu hanobení skupiny obyvatel pro jejich náboženské přesvědčení. Katolická církev je např. napadána za „primitivismus“ a „netoleranci“, když prohlašuje mimomanželský sex, antikoncepci a potraty za hřích. Ona údajně má na svědomí celosvětové rozšíření AIDS, protože zakazuje kondomy. Zamlčí se ovšem pravda, že kondomy před AIDS nechrání. Rovněž tak se zatajuje, že africký stát Uganda, který v boji proti AIDS přesně podle katolické nauky vsadil na osvětu o sexuálním životě až v manželství a ni-

koli na propagaci kondomů, vykazuje nejlepší výsledky. Taková fakta nutno postavit rázně, věcně a podložně proti všem polopravdám a lžím.

I některé školní učebnice dějepisu, literatury, základů společenských věd aj. se dopouštějí v případech Katolické církve falšování dějin. Týká se to zejména druhé světové války. Kněz Tiso, prezident Slovenského štátu, Hitlerova spojence, má být dokladem údajně „kolaborace“ katolíků s nacisty. Zamlčuje se ovšem, že to byl slovenský episkopát, který Židům všemožně pomáhal, vedl kampaň proti deportacím a dosáhl nakonec jejich zákazu. Zatajuje se, že v protektorátě byly odvečeny do koncentračních táborů stovky kněží a desítky jich položily svůj život na popravištích Třetí říše. Nutno se domáhat toho, aby tato fakta byla v učebnicích uvedena a mládež tak nezískala o chování Církve za války nepravdivé informace.

Obrana Katolické církve před pomluvami, rouháním a svatokrádežemi je dnes nutná více než kdy jindy. Nesmíme se ovšem bát a strkat hlavu do písku. Jaroslav Durych napsal v Lidových Listech 2.3.1923 tato stále aktuální slova: „Katolíci sami si nechali vsugerovat, že Církev sedí na lavici obžalovaných...“ Léo Moulin, belgický profesor dějin, sám nevěřící, adresoval katolíkům závažné věty: „Poslouchejte toho starého nevěrce, který ví, co říká: Mistrovská protikřesťanská propaganda dokázala vytvořit u křesťanů, zvláště u katolíků, špatné svědomí, ne-li přímo pocit hanby, kvůli vlastní minulosti. Ustavičnou propagandistickou masáží se vás podařilo přesvědčit, že jste odpovědní téměř za všechno zlo na světě. Byli jste zparalyzováni do postoje masochistické sebekritiky, aby se tak neutralizovala kritika těch, kteří zaujali vaše místo. Dovolili jste, aby za všechno, i za to, co je vyhlášené, obviňovali vás. Nebylo v dějinách problému, zločinu nebo utrpení, které by vám nepřipsali. A vy, neznající svou minulost, jste tomu začali věřit, a dokonce svým odpůrcům pomáhat v této činnosti, zatímco já, agnostik, ale zároveň historik, snažící se být vždycky objektivní, vám říkám, že se tomu máte postavit ve jménu pravdy.“ (cit. Vittorio Messori, Czarne Karty Kościoła, Katowice 1998, str. 12).

Setkání čistých srdcí na Vranově

Druhý říjnový víkend se na faře ve Vranově nad Dyjí uskutečnilo II. celostátní setkání členů *Společenství čistých srdcí*. Protože se jedná o poměrně mladé hnutí a moc se o něm neví, ráda bych je trochu představila.

Společenství čistých srdcí vzniklo letos v létě spojením dvou dosud existujících hnutí se stejným zaměřením, jež byla založena podle zahraničních příkladů (např. True Love Waits) a fungovala nezávisle na sobě. V Čechách to byl *Slib čistoty* a na Moravě *Čistá láska*.

Členy jsou mladí lidé, kteří touží žít svoje křesťanství opravdově, chtějí žít kulturu života, být světlem světa a solí země. Slibem se zavazují, že budou žít v předmanželské čistotě, budou se snažit o čisté srdce, a to jak ve vztahu k svým nejbližším, tak i ke všem ostatním (např. čistý postoj ke druhým, jednat s druhým čestně, laskavě, nepomlouvat...). Na tento úmysl se každý den modlí *Pod ochranu tvou*. Jako symbol a viditelné znamení

složeného slibu nosí posvěcený jednoduchý stříbrný prstýnek.

V současné době čítá *Společenství čistých srdcí* v České Republice něco přes 500 osob. Členem se může stát každý, kdo sdílí výše jmenované hodnoty. Najdeme zde lidi, kteří takto – dá se říci – žili vždy. Svým veřejným připojením se k hnutí chtějí být povzbuzením pro všechny, kteří kolem sebe nevidí nikoho, kdo by takto žil, a protože jsou sami, nakonec svou snahu vzdávají. Dále jsou zde kluci a holky, jimž je společenství stejně smýšlejících lidí oporou v prostředí, jež prosazuje zcela opačné hodnoty. Konečně jsou tu i takoví, pro které je *Společenství* odrazovým můstkem ke změně dosavadního způsobu života.

Setkání, jež moderoval místní farář o. Marek Dunda, spoluzakladatel *Čisté lásky*, se účastnilo téměř padesát členů z celé ČR. Ti se navzájem povzbuzovali a dělili o zkušenosti při uskutečňování předsevzetí mít čisté srdce. Jedním z bodů progra-

mu byla zajímavá přednáška o Pavla Zahradníčka o třech složkách člověka a družích lásky. Dále pak film „Karol, člověk, který se stal papežem“, jenž na příkladu papeže Jana Pavla II. ukazoval krásu opravdové lásky, která odpouští, nemstí se, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit... (Srv. 1 Kor 13. kat.). Vrcholným okamžikem bylo setkání mládeže ze znojemského okolí Ain Karim v Lechovicích, kde se dalších 20 mladých svým slibem přihlásilo do *Společenství čistých srdcí*. Vše spojovala společná modlitba a eucharistie.

Všichni zúčastnění shodně prohlašují, že celý víkend byl pro ně velkým povzbuzením a svědectvím všech přítomných.

Monika Němečková

Pravidla čisté lásky

1. chápat sexualitu jako Boží dar člověku, ne jako konzumní záležitost;
2. snažit se žít v souladu s 6. a 9. přikázáním Desatera;
3. znát učení církve o těchto otázkách, pochopit jeho význam a přijmout jej;
4. rozvíjet ctnost čistoty a vydávat radostné svědectví o její hodnotě;
5. nezapomínat žít podle ostatních přikázání Desatera a rozvíjet ostatní složky autentického křesťanského života (modlitba, četba Písma svatého, život ze svátostí, atd.);
6. denně na tento úmysl obětovat modlitbu *Pod ochranu tvou*.

Proč slib

- ✿ Chceš být ve svém životě opravdu šťastný?
- ✿ Chceš, aby byl šťastný i ten, koho miluješ nebo ten, koho jednou potkáš?
- ✿ Máš pocit, že nemáš šanci najít opravdovou lásku. Hledal jsi opravdu všude?
- ✿ Chceš změnit svůj život a nevíš, jak začít?
- ✿ Zajímají tě svědectví podobných lidí jako jsi ty?
- ✿ Zkus se podívat, co jsme našli my.

Kamil: Na víkendovce mě nejvíce oslovila informace o. Dundy, že *Společenství čistých srdcí* má nyní více než 500 členů. Vstupoval jsem do tehdy ještě *Čisté lásky* před rokem a čtvrt jako její asi 45. člen. Skutečnost, že v naší zemi je spousta mladých lidí, kteří chtějí jít v čistotě za Pánem a nebojí se to světu říct, je velmi povzbudivá. Tvořit společenství s těmi, kterým jde o stejnou věc, je vždy posilující a důležité pro znovunačerpání energie a pokračování po cestě k Tomu, který nám dává sílu.

Monča: Mě se nejvíce dotkl zmiňovaný film „Karol...“. Častokrát bych chtěla všechno hned, co nejrychleji být lepší, co nejrychleji ve víře růst... A právě zde, na příkladu Jana Pavla II., jsem si znovu uvědomila, že velkým se člověk stává po krůčcích, že to není o tom, kolik toho udělám já, ale kolik toho nechám v sobě udělat Pána Ježíše. A druhou věcí, o kterou bych se s vámi chtěla podělit, je svědectví o modlitbě. Mnozí z nás říkali, že vnímají modlitbu *Pod ochranu tvou* jako mocný prostředek, jako něco, co nás spojuje, že vědomí, že oněch 500 lidí se za mě denně modlí, abych vytrval (a já za ně), je obrovskou posilou. A protože jsme s mým snoubencem ve SČS oba a tuto modlitbu se snažíme vždycky modlit spolu (občas i po telefonu nebo přes Skype), vnímám, jak tato modlitba posiluje i náš vztah a vůbec jak je společná modlitba důležitá.

Jana: Hodně mě oslovil film o Janu Pavlu II. – o jeho postoji v těžkých dobách zkoušek. Svätý otec už od mládí žil postojem lásky, který se v něm postupem času stále více utvrzoval a dotvářel. Bylo vidět zblízka to, čím byl a čím žil. Je pro mě velkým povzbuzením. O víkendovce bylo pro mě velkou posilou vidět, že ve svém úsilí o dobro nejsem sama. Díky Pánu, že nám žehná.

Renda: Ježíš praví: „Poznáte pravdu, pravda vás osvobodí!“ (J 8,32). A *Čistá láska* tuto pravdu v sobě má. Vstupem do hnutí jsem získala pravou svobodu a radost, za kterou Ježíši moc děkuji. Čistota je to nejkrásnější, co mohu tomu druhému dát.

Tom: Čistá láska mě utvrdila v tomto přesvědčení: Pravá láska přináší oběti a čistota je pro mě ta pravá oběť pro druhou polovičku, dokud se nestaneme jedním tělem ve svátosti manželství.

Ještě tady mám být!

Zdeněk Hromádka, varhanář, kterému za dobu jeho třicetileté praxe prošlo rukama přes tisíc varhan vypráví příběh, kdy při autonehodě málem přišel o život.

Letos na sv. Martina uplynuly dva roky, co jsem se znova narodil.

Celý den jsem pracoval ve své varhanářské dílně v nedaleké Bašce u Frýdku-Místku. Kolem třetí hodiny odpolední jsem se rozhodl, že si půjdu na chvilku zalétat. Jsem totiž příznivcem motorového paraglidingu. Zajel jsem tedy na louku do vedlejší podhorské vesnice, odkud jsem vystartoval a asi hodinku jsem se na padáku s motorem v zádech bezstarostně vznášel ve vzduchu. Poté jsem se vrátil do dílny, převlékl se, naložil si do auta věci - mezi nimiž jsem měl i čerstvě nabitou rezervní autobaterii, tu jsem si dal na podlahu na místo spolujezdce - a vydal se na cestu domů do Frýdku - Místku.

V autě vozím obrázek sv. Kryštofa, který mám už téměř 20 let. Dostal jsem ho darem od slovenského biskupa mons. Tkáče, když jsem před lety opravoval a ladil varhany v jeho diecézi. Vždy se ke sv. Kryštofu pomodlím krátkou, jednoduchou modlitbu, abych šťastně dorazil domů k rodině. Stejně tak jsem učinil i onoho osudného 11. listopadu.

Byl pátek kolem 17. hodiny večerní. Od Ostravy směrem k horám proudily kolony aut. V protisměru se míhaly řady světel. Po celém dni v dílně i po létání jsem byl celkem unavený, a proto jsem nejel nijak rychle. Myslím, že jsem ani nepřekročil rychlost 60 km/h. Najednou, těsně před Místkem, vyrazilo jedno z protijedoucích vozidel do mého pruhu. Pomyslel jsem si, že asi předjíždí a čekal jsem, že se opět zařadí. Ale to se nestalo. Protijedoucí auto se řítilo přímo na mě. Stačil jsem si už jen pomyslet: „Pane Bože, to je konec.“ Zvláštní je, že v tomto vypjatém okamžiku se mi vteřiny zdály věčností. Bezmocné čekání, obrovský náraz, záblesk světla, tma...

Probral jsem se, až jsem někoho slyšel rozbíjet sklo a ptát se, zda žiji. Byl to hasič. Moje auto skončilo v hlubokém příkopu obrácené koly vzhů-

Foto: bb

ru. Já jsem visel uvězněný v pásech. Vytáhli mě ven, položili na cestě na deku a zabalili. Kolem sebe jsem viděl světla aut a všiml jsem si i rozmláceného auta člověka, který do mě naboural. Jeho bezvládné tělo nejevící známky života leželo na volantu. Hasič jen poznamenal, že „ten to už má za sebou“.

Ležel jsem a čekal. Za nekonečnou chvíli, kdy se vteřiny vlečou a vlečou, přijela sanitka a převezla mě do nemocnice. Opět zvláštnost: cesta do nemocnice vzdálené asi tak 5 km se mně naopak zdála neuvěřitelně krátká. Byl jsem určitě v šoku, lomcovala mnou zimnice, cítil jsem se velmi špatně. Zavezli mě na chirurgii. Posádka rychlé záchranné služby mi při loučení řekla, že vůbec nechápu, jak jsem mohl něco takového přežít. Já jsem to přisuzoval skutečnosti, že protijedoucí jel v malém Citroenu Saxo, kdežto já jsem byl v dodávce Volkswagen Transporter, což je auto poněkud robustnější, těžší a z mého pohledu dosti bezpečné.

Po vyšetření mě převezli na pokoj, kde mě sestry opatrně vysvlékly z oblečení. Jedna z nich mi řekla: „Podívejte se, vy máte oblečení úplně propálené od nějaké žíraviny.“ Já jsem si v hlavě pořád nemohl srovnat, jak to že mám šaty samou díru. A netýkalo se to jen kalhot, ale i spodního prádla. Žasnu doteď, že na těle nic – naprosto bez poleptání. Až později jsem si uvědomil, že jsem v autě vezl přeče rezervní baterii, která se na mě při havárci musela vylít.

A ještě něco. Při svlékání proděravělého oblečení mi z kapsičky od trenek vypadla stolirová italská mince. Skutečnost pro mě absolutně nepochopitelná, protože jsem v Itálii nebyl a tyhle peníze u sebe neměl. K tomu se vrátím později.

Lékaři po několikadenním pozorování konstatovali, že mám jen naražené obratle a ořes mozku. Přitom se velice divili, jak je možné přežít takovou srážku: auto totálně zdemolované, obrácené na střechu, autobaterie mě minula a její elektrolyt zasáhl pouze oblečení nikoliv tělo. No, byla tu sice oděrka na čele, ale ta vznikla v okamžiku, kdy mě hasiči tahali rozbitým oknem ven.

S odstupem doby, kdy jsem si dával věci do hromady, jsem se začal ptát, co bylo příčinou toho, že jsem v tak nešťastný den vyvázl téměř bez zranění? Bylo to skutečně jen tím, že jsem měl dobré auto? A začal jsem si všímat dalších skutečností, nad kterými někteří možná budou významně zvedat obočí, ale pro mě jsou důležité.

Za prvé: Před jízdou se vždycky pomodlím. A přestože se evangelíci ke svatým nemodlí, já se při jízdě vždy v modlitbě obracím ke sv. Kryštofovi o přimluvu. Vícekrát jsem zažil situaci, jako bych unikal havárcám, projel o moment dříve nebo později. To připisuji svému patronovi.

Za druhé: Auto jsem koupil od bratří minoritů. Řeholníci ho používali k hlásání evangelia a svou modlitbou ho určitě posvětili, takže bych řekl, že bylo od prvopočátku u Pána Boha dobře zapsané.

Za třetí: Když mě před dvěma lety minorité prosili, abych jim půjčil auto kvůli pouti do Itálie (konkrétně se jednalo o mládežnické patnáctidenní rekolekce), tak jsem jim rád vyhověl. A opět sleduji, že auto sloužilo dobré věci a bylo posvěcováno modlitbou. Z té doby nejspíš pochází ona sto-

lirová mince. Zůstala zaklíněna kdesi v sedačce, aby mi při havárci přistála přímo v kapse a stala se znamením.

Za čtvrté: Toto auto jako by bylo nepřímým služebníkem Božím nejprve u minoritů, ale potom i u mně, protože mi sloužilo především pro opravy varhan široko daleko. A když se mi nehoda stala, tak jsem zrovna prováděl velké restaurování varhan pro Troubky u Přerova. Zde bych rád řekl, že když se farář v Troubkách vše dozvěděl, začal se za mě i s celou svou farností modlit. Po své rekonvalescenci s obratli jsem práci na rozdělaných varhanách rád dokončil k jejich i své radosti.

Lidé se mě ptají, co se v mém životě po takové události změnilo.

Začal jsem přehodnocovat životní postoje. Některé věci, které jsem dříve pokládal za důležité, nyní už tak nevnímám. Cítím se být na nich méně závislý. Ale především mám pocit dlužníka – přežil jsem, ještě tady mám být, ještě tady mám úkol. Ve svém případě si jeho plnění neumím představit jinak než obětavou prací na opravě varhan, které přeče slouží k Boží oslavě. ●

MODLITBA ŘIDIČE

**O Pane, dej mi
pevnou ruku, bystré oko, bdělou mysl,
abych nezanechal za sebou plačícího člověka.
Ty jsi dárce života,
proto Tě prosím, dej,
abych nezpůsobil smrt těm,
kterým jsi Ty dal život.
Pomoz mi,
abych řídil vozidlo pro dobro druhých,
abych ovládal především sebe
a nepodléhal pokušení překračovat hranice
bezpečnosti.
Pane, zachovej všechny cestující
od jakéhokoli neštěstí a nehody.
Dej, abychom ve Tvé milosti
vždy šťastně dorazili do cíle.
Amen.
Svatý Kryštofe – oroduj za nás!**

NEPŘÍJEMNÉ POCITY

Výchovou naše děti v podstatě civilizujeme, působíme na ně tak, aby se ve svém jednání dokázaly řídit přinejmenším úctou k sobě samým i k druhým lidem.

Cílem rodičů není vytvořit dítěti nestresující prostředí, ale vést je k umění poradit si s možnými komplikacemi. Již mnohokrát jsem psala o tom, že mluvení o svých pocitech a snaha pojmenovat ty, jež má dítě, pomáhá ve vypjatých situacích a ukazuje dítěti kudy z nich ven.

Rozčilení, bázeň, strach, závist, vztek, nejistota, pokoření – to jsou pocity, k nimž se neradí přiznáváme. Nicméně je zakoušíme dnes a denně, přičemž právě ony pravdivě vypovídají o našem životě. Je proto zapotřebí o nich hovořit: „Před každou delší cestou bývám dost nervózní, mám tzv. cestovní horečku“; „Pokaždé, když odejdeš zlézat hory, mám o tebe velký strach“; „Nejsem si jistá, že jsem udělala dobře, když jsem odešla z práce, abych se mohla věnovat dítěti“; „Bojím se, že tu diplomku nezvládnu“; „Závidím kamarádce, že udělala řidičák a může už řídit“.

Děti, které slyší dospělé, jak konkrétně pojmenovávají své vnitřní pochody, jsou jistější, vědí, že takovéto pocity nejsou odsuzovány a že je možné o nich bez problémů hovořit. Právě rozhovor o zlosti nám pomůže ovládnout ji nebo vyjádřit pro sebe i ostatní bezpečnějším způsobem. Děti mají od dospělých možnost dozvědět se, že to, co jimí lomcuje, je zkrátka a dobře pocit vzteku, který dříve či později pomine, tak jako

jiné pocity. „Jsi vzteklý, vidím to na tobě“; „To musí naštvat, když si tě tvůj nejlepší kamarád nevybere do svého družstva“; „Nemůžeš

se rozhodnout, jestli máš jet do tábora“.

Pojmenovaná emoce přestane nahánět strach, můžeme ji ovládnout a vyjadřovat způsobem, který nebude nikoho děsit. „Nakresli, jak moc jsi rozzlobená!“; „Pokrčí

ten papír pořádně, ať vidím, jak jsi vzteklá“; „Běž se z té zlosti vyběhat!“; „Já, když jsem naštvaná,

tak o tom nejdříve mluvím a pak jdu kosit trávu“; „Mně zase pomáhá štípání dříví“; „Babička říkala, že jí dělá dobře máchání prádla“; „Já jsem na tebe křičela neprávem, promiň mi to. Vrátila jsem se z práce nabroušená a praskly mi nervy. Příště řeknu: měla jsem těžký den, potřebuji tak hodinku klidu, abych pak mohla normálně reagovat.“

Kultura mluvení o nepříjemných pocitech nás chrání před jejich nevhodným prezentováním navenek prostřednictvím ječení, křiku, strkání, urážek, vysmívání atd. Chrání nás též před tím, abychom je zamlčovali a dělali, že neexistují, abychom se od nich izolovali nebo se stávali necitlivými. Dává nám rovněž příležitost, abychom se stali opravdovými lidmi prožívajícími širokou škálu pocitů – jak ty, které vítáme a máme je rádi, tak ty, které nás mohou ohrožovat a nejraději bychom je ze svého života vymazali, jenže se jim bohužel nevyhneme. A nejen děti se cítí jistěji v prostředí, ve kterém se otevřeně mluví o prožívání emocí a citlivě se k nim přistupuje. Takže pokud jste si až dosud o svých pocitech povídali jen zřídka, začněte to dělat častěji a přesvědčte se, že to není tak strašné.

Jolanta Basistowa, 31/2007 *Žrodlo*

Foto: Płaza | Dreamstime.com

Drahé děti,

už se nám blíží Vánoce. Těšíme se na ně. Někdo se těší jenom na to, že dostane dárky a sní hodně dobrot. Ale to není to hlavní. Všimněte si, že ti, kdo žijí skromně, bývají šťastnější a radostnější než ti, kteří mají jen drahé hračky a věci. Co myslíte, kdo byl šťastnější: pastýři, kteří byli chudí, ale měli rádi Pána Ježíše, nebo Herodes, který žil v nádherném paláci, ale byl zlý?

Představte si, že by se oslavovaly něčí narozeniny, ale toho, kdo má narozeniny, by tam nepustili a vyhnali by ho ven. Vánoce jsou oslavou narození Pána Ježíše. Proto jsou opravdu krásné jenom tehdy, když je oslavujeme s ním.

Připravujeme se na ně čtyři neděle. Této době radostného očekávání říkáme „advent“. Letos začíná 2. prosince. Připomínáme si, že Pán Bůh dávno předem ohlašoval, že přijde Pán Ježíš, a předpověděl mnoho z jeho života a působení. Potom poslal archanděla Gabriela k Panně Marii. Ten ji pozdravil slovy, která říkáme po něm i my v modlitbě *Zdravas, Maria*. Oznamil jí, že na ni sestoupí Duch Svátý a že se jí narodí syn, a to bude sám Syn Boží, Pán Ježíš. Panna Maria odpověděla: „Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova.“ A s vděčností, láskou a důvěrou očekávala narození Pána Ježíše. To byly první Vánoce.

Když se připravujeme na Vánoce, často myslíme na Pána Ježíše a na Pannu Marii. Nezapomeňme se každý den modlit. Pro ty z Vás, kteří už chodí-

te k svátosti smíření a k svatému přijímání, jsou nejlepší přípravou na Vánoce tyto svátosti. A pro všechny – pravidelná nedělní mše svatá.

Vzpomínejme i na svatého Josefa, skromného, statečného a moudrého ochránce Pána Ježíše a Panny Marie, ke kterému Pán Bůh také posílal anděly a který je teď nebeským ochráncem celé Boží rodiny, církve.

Budou Vánoce opravdu krásné

a radostné

A snažme se dělat radost druhým, zvláště rodičům, sourozencům, příbuzným, spolužákům, učitelkám a učitelům, kamarádům. Tak budete dělat radost Pánu Ježíši a tím větší radost budete mít v srdci i Vy. Znáte asi děti, které nevědí skoro nic o Pánu Ježíši, o Panně Marii, o svatém Josefovi, o pastýřích, o učencích z východu (Třech králích). Vypravujte jim o tom, aby i oni mohli poznat Pána Ježíše. Můžete jim také ukázat betlém v kostele nebo doma nebo aspoň na obrázku.

Pamatujte také na ty, kteří prožívají Vánoce v nemocnici, zármutku, nouzi nebo jiném utrpení. Snažme se i jim přinášet radost. Nemůžeme-li jim jinak pomáhat, tím vroucněji se za ně modleme. Když Pán Ježíš mluvil o trpících, řekl: „Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali.“ On sám dá za to nejkrásnější odměnu ve věčném životě.

S Pánem Ježíšem a s Pannou Marií jsou Vánoce krásné a radostné.

Takové Vám srdečně přeje a vyprošuje

Váš P. Bohumil Kolář

Poděkování

Plním dnes milou povinnost tím, že prostřednictvím vašeho časopisu děkuji Panně Marii a sv. Judovi Tadeášovi za velké milosti a požehnání, které nám svou mocnou přímluvou vyprosili na našem nebeském Otci.

Můj syn byl velmi nemocen a nikdo z odborníků mu nedával velkou naději, že by vystudoval střední školu. Byla jsem na sv. Hostýně prosit Pannu Marii a začaly se dít věci. Syn se na školu dostal a, i když s velkými obtížemi, také ji dokončil. Tohle všechno mu velmi pozvedlo sebevědomí a pomohlo do dalšího života.

Vedle Panny Marie děkuji z celého srdce také sv. Judovi Tadeášovi, který je hlavním patronem naší rodiny a vždycky, když na nás dolehnou těžké problémy, nacházíme u něho pomoc při vyslyšení našich proseb. Je mi líto všech těch, kteří procházejí těžkými životními osudy a neví, jak jednoduché je řešit problémy s pomocí tak mocných přímluvců.

Děkuji Ti ještě jednou, Panno Maria i Tobě sv. Judo Tadeáši.

Kateřina, rytířka Neposkvrněná

Již delší dobu se chystám splnit svůj slib a poděkovat Pánu Bohu, Panně Marii a všem svatým, ke kterým jsem se modlila, za narození zdravé vnučky Aničky. Děkuji rovněž za přijatá dobrodíní a za všechna odvrácená neštěstí.

vděčná čtenářka Věra

Děkuji Ti, Panno Maria, za pomoc při maturitě mého syna. Víím, že jenom s Tvou pomocí všechno zvládl. Děkuji také Pánu Ježíši a Božímu milosrdenství při výchově syna. Pane Ježíši, Panno Maria, tolik Vás potřebuji. Prosim, doprovázejte mého syna na každém kroku.

Eva – matka

V roce 2004 jsem utrpěla úraz pravého kyčelního kloubu. Byla jsem odvezena do nemocnice, kde jsem byla operována a dostala nový náhradní kloub. Narkózu jsem neměla, jenom umrtvení do páteře, takže jsem všechno vnímala. Na ope-

račním stole jsem se snažila celou dobu modlit a prosit našeho nebeského Otce, Pána Ježíše Krista, Pannu Marii, matičku Boží, svého anděla strážného, sv. Josefa a všechny svaté o Boží pomoc, ochranu a uzdravení. Operace dopadla dobře. Chodím o francouzské holi. Je mi 70 let.

Děkuji za pomoc, uzdravení a Boží ochranu všem, které jsem jmenovala. Chtěla bych také ještě prosit o Boží ochranu a pomoc pro svoje děti s rodinami a celé své příbuzenstvo.

čtenářka Marie z Moravy

V březnu minulého roku jsem podstoupil operaci nádoru na tlustém střevě. Před operací jsem se svěřil do ochrany Panny Marie, jejímž jsem velkým citelem. Operace proběhla bez následků a já jsem se mohl, po návratu z pooperačního pokoje, zúčastnit v nemocniční kapli mše svatě na květnou neděli a přijmout Tělo Páně. Učinil jsem slib, že jestli se budu moci zúčastnit v místním kostele májových pobožností, přičiním se, aby tyto byly hojněji navštěvovány, poněvadž v minulém roce jsem byl smutný z toho, jak málo úcty a lásky je i mezi věřícími k Panně Marii a jak malá účast je na těchto pobožnostech. Jenže právě měsíc květen byl pro mě tvrdou zkouškou a zde se potvrdilo přísloví: „Koho Pán Bůh miluje, toho křížem navštěvuje.“

Po první etapě chemoterapie jsem byl převezen na ARO, kde jsem byl na 14 dní uveden do umělého spánku a napojen na přístroje. Můj stav byl vážný, což mi potvrdil po první kontrole onkolog, že se můj organismus neztotožnil s chemoterapií a kdybych byl tomuto stavu podlehl, nemocnice by na tom vinu neměla. Těž obvodní lékař řekl manželce, aby mě nenechala zemřít v nemocnici a vzala si mě domů. Panna Maria však nade mnou stále bděla, a když jsem se po návratu na pokoj zotavoval, nezapřel jsem Její ochranu a i před lékařskou vizitou jsem toto veřejně přiznal. Během mého léčení mně ještě provázela silná škytavka, a kdyby se na noc nezklidnila, byla by mě asi porazila. Po návratu domů jsem ještě dostal do nohy trombózu a musel jsem opět na léčení na interní oddělení. Když se místní věřící lidé dozvěděli o mém zdravotním stavu, vysílali prosby za mé uzdravení, zvláště při mariánských pobožnostech.

Během pobytu v nemocnici mě navštívili dva duchovní a byla mně udělena svátost pomazání nemocných. Když mě po návratu domů navštívil místní duchovní, byl překvapen, že jsem se vrátil a že jsem živý. Naše nedělní bohoslužby navštěvuje s maminkou lékař a i ten byl podiven, jak se rychle zotavuji a i jiní lidé mě toto komentovali, protože v tom stavu, v jakém jsem se nacházel, již jen čekali, kdy mně bude zvonit umíráček. Když jsem se setkával s místními lidmi a když byli překvapeni, jak se zotavuji, každému jsem říkal: „Díky Bohu a Panně Marii.“

Také, když mně to můj zdravotní stav dovolil, jsem navštívil tři poutní místa, abych Panně Marii poděkoval za její velikou milost, které se mi od ní dostalo a považuji to z její strany za zázrak. Během nemoci jsem prosil: „Panno Maria, Ty jsi má nejmilejší Maminka, a která Maminka odmítne pomoc dítěti, které Tě prosí.“

Panno Maria, díky za Tvou velikou lásku a ochranu.

rytíř Karel

Začátkem roku jsme si s kamarádkou otevřely obchůdek. Počáteční euforii vystřídalo zjištění, že nebyla správná volba podnikat ve dvou. Celé měsíce se táhly spory a situace se zhoršovala. Dohoda nebyla možná. Prosila jsem Ježíše Krista a Pannu Marii, aby mi pomohli. Modlila jsem se k nim víc a víc. Dnes je celá záležitost vyřešena a já tímto děkuji – jak jsem slíbila – Ježíši i Panně Marii za to, že mi celou dobu pomáhali. Děkuji.

Jana Zavřelová

Z maminčiných vzpomínek.

Má sestra se narodila jako šesté dítě. Když jí byly tři měsíce, onemocněla nám těžce maminka. Přivolaný lékař nedával žádnou naději na uzdravení. Když tatínek prosil, aby maminku poslal do nemocnice, odmítl, že už není pomoci! Nakonec však na úpěnlivé prosby tatínka a kmotříčka přece napsal doporučení. Jak maminku odnášeli ze světnice, pohlédla na obraz Božského Srdce Páně, který jsme měli v úctě a nábožně pronesla: „Nejsvětější Srdce Ježíšovo, smiluj se nade mnou.“ V nemocnici se její zdravotní stav ještě zhoršil. Ztratila vědomí a byla přeložena na světničku umírajících. Potom přišla naše prateta pro sourozence, aby

se s umírající maminkou rozloučili. Smutná byla cesta tam a zpět. Doma se však i nadále děti s tatínkem modlili za její uzdravení. Pán Bůh vyslyšel jejich prosby. Maminka po krátkém čase nabyla vědomí, horečky klesaly a po delší době se vrátila domů, k velké radosti celé rodiny, obzvláště k radosti dětí, že se nestaly sirotky.

Potom maminka měla ještě dvě děti, bratříček zemřel a já byla poslední. Tehdy mamince radili, aby mě už neměla. Měla již 41 roků, ale odmítla. Po letech, když tatínek zemřel a maminka žila u mne v rodině, říkávala mi: vidíš, kdybych tě neměla, kdo by se o mě staral. Zemřela, když jí bylo 87 roků.

Bylo nás celkem osm, někteří zemřeli, starší sourozenci měli velké rodiny, bratr zůstal svobodný a sestra byla nemocná. Naše maminka byla velmi hodná, nikdy na nás nekřičela, i když jsme nebyly nijak vzorné děti. Zato náš tatínek byl přísný, vedl nás k poslušnosti a k práci. Když jsme si stěžovali mamince, že nemáme žádnou zábavu, jenom samou práci (měli jsme menší hospodářství), maminka nám vždy říkávala: děti, tatínek to s vámi myslí dobře. Až když jsem měla svoji rodinu, teprve jsem ocenila, že nás vychoval a připravil pro život dobře. Tehdy už na poděkování bylo pozdě.

Srdce Ježíšovo, plné dobroty a lásky, díky za maminčino uzdravení, lásku a tatínkovo vychování.

Ještě jednou velké díky a prosím o Boží požehnání pro celou moji rodinu a o ochranu Panny Marie.

Vděčná čtenářka Anna

Tímto dopisem bych chtěla poděkovat za všechny obdržené milosti. Zvláště pak za to, že se mi ve čtyřiceti letech narodila zdravá dcera. Během těhotenství jsem se modlila hlavně korunku k Božímu milosrdenství, růženec a modlitbu ke sv. Josefovi.

Ve stejné době těžce onemocněl můj otec. Ve své nemoci nás udivoval svou trpělivostí, smířením a velkou pokorou. Přijal všechny svátosti a smířený s Bohem odešel z tohoto světa.

Chci poděkovat Panně Marii, milosrdnému Ježíši, andělům a všem svatým, kteří se za nás přimlouvají.

D. Wirthová, Český Těšín

Reakce na článek „O naší maličké“ (Immaculata č. 3/2007).

Milé maminky a budoucí maminky!

Nemusíte podstoupit žádný odběr plodové vody – amniocentézu. Stačí podepsat revers (na vlastní zodpovědnost). Také jsem to tak udělala, ač se mi dítě mělo narodit téměř v mých 42 letech. Vydržte tlaky tohoto světa. Děti nám přece posílá Bůh, ne?

To nejlepší, co můžete pro své dítě udělat, je laskavé očekávání. Nepřetěžujte se, zpívejte mu... Bylo zvláštní, že v tu dobu jsem blíže poznala mentálně postižené dospělé. Přípravuje mě snad Pán na můj úkol? Pochopila jsem ale současně, že oni jsou vlastně velké děti i s tou svou důvěřivostí, otevřeností, bezbranností, radostí...

Naše, v pořadí čtvrté, dítě byl pak z Boží vůle nádherně vyvinutý kluk „jako buk“, v prostředí tolika rodinných podnětů se krásně rozvíjel a dělá nám jen radost.

vděčná Irena z Prahy

V 80. letech, kdy ještě stála berlínská zeď, jsme s manželem dostali od jednoho našeho předválečného známého pozvání k návštěvě. On po válce zůstal v NDR, kde se seznámil s děvčetem a měli spolu děti. Bydleli spolu, ale neuzavřeli manželství. Obec, kde bydlili byla malá, kněz tam dojížděl sporadicky.

My jsme neměli dost peněz, abychom se hned vydali na cestu, a tak se naše návštěva stále oddalovala. Časem jsme se dozvěděli, že náš známý těžce onemocněl a velmi si přál, abychom přijeli, přímo nás o to žádal. Díky dobrým okolnostem jsme sehnali peníze a dostala se nám do ruky brožurka „Novéna k Božím milosrdenstvím“, kterou jsme se začali modlit za našeho nemocného. Vydali jsme se na cestu.

Po nelehké cestě jsme se dostali na místo. Nemocný již nemluvil a byl velice neklidný. Tehdy jsme se dozvěděli, že nejsou manželé a kněze, že oklamali. Odtud také pramenil veliký nepokoj ne-

mocného. Okamžitě jsme šli hledat pana faráře v odlehlejší obci, aby přijel vyzpovídat a zaopatřit umírajícího. Po zpovědi se náš známý velice uklidnil, z očí mu vyzařoval klid a vděčnost.

Po několika dnech modliteb u umírajícího, jsme se nakonec už museli vrátit domů. Dalšího dne náš přítel smířen s Bohem umřel.

Děkujeme za milost, že jsme se mohli stát nástrojem smíření a spásy.

Irena Trzcínska,

přeloženo z polského Rycerza Niepokalanej (11/2007)

Stalo se to o Vánocích. Mou dceru Barboru, když šla do kostela na mši svatou, srazilo auto. Její zdravotní stav byl kritický, měla četná vážná poranění hlavy a zlomenou nohu. Lékaři považovali její stav za beznadějný. Jediné, co mohli dělat, bylo mírnit bolest. Kvůli poranění hlavy ji nebylo ani možné převézt do nějaké jiné specializované nemocnice. Ke všemu zlému se ještě přidal zápal mozkových blan. Já jsem se však nechtěla vzdát naděje. Těsně po nehodě, když starší dcera s manželem odjela za sanitkou do nemocnice a já jsem zůstala s tříletou vnučkou doma, poklekla jsem před obrazem Svaté rodiny a prosila jsem, aby naši Barborku zachránila. Matka Boží vlila do mého srdce naději, abych důvěřovala Bohu, že vše dobře dopadne. Do nemocnice jsem pak jezdila každý den a nepřestávala se modlit. Nechala jsem sloužit mše svaté za její uzdravení a s celou rodinou jsme se denně za ni modlili. Naše volání bylo vyslyšeno. S každým dnem se pak její zdravotní stav zlepšil.

Děkuji milosrdnému Ježíši i Nejsvětější Matce za záchranu dcery a její uzdravení. Barbora skončila školu s výborným prospěchem, má práci, vdala se, má čtyři krásné děti; syn ministruje u oltáře.

vděčná Danuta,

přeloženo z polského Rycerza Niepokalanej (11/2007)

* * *

Svou vděčnost vyjadřují: Nada Mátlová, Marie Plachá, Marie K., Hať, Renáta Chmelařová, H. Němčanská.

O modlitbu prosí: H. Pindáková, R. Kukačková, Nada Mátlová, Petr Jaroš, Marie Komárková.

* * *

ZPRÁVY

Soukromá věc? Manželská nevěra a rozvod jsou prý soukromou věcí každého občana. Tento argument slycháme zvláště tehdy, když se to týká našich vrcholných politiků. Jenže chyba! Tak jako uzavření manželství není nikdy „soukromou“ záležitostí, neboť se tak děje před příslušnou autoritou a před svědky, u věřících samozřejmě také před Bohem, tak ani porušení manželské smlouvy není ničím ryze soukromým. To platí u každého člověka, u politiků však podstatně víc. Byly to právě jejich manželky, které je podporovaly v politickém boji a přinášely pro to četné oběti, za své zvolení a kariéru vděčí politikové v mnoha ohledech právě jim. To vše se dělo před zraky veřejnosti. Jestliže nyní – opět před zraky veřejnosti – politik svoji ženu „odkopne“ ve prospěch mladší, sděluje tím celému národu poselství: Nemůžete nikdy počítat s mou vděčností a s mojí věrností podepsané smlouvě! A to už je zcela a plně veřejné, nikoli soukromé.

-rm-

Biskup se modlí před potratovou klinikou. Katolický biskup Samuel Aquila z Farga (USA) se zapojil do celoamerické iniciativy na záchranu nenarozeného života „40 dní pro život“. Od 26. září až do 4. listopadu se každodenně modlí před místní potratovou klinikou. K této aktivitě vyzval i klérus své diecéze. Biskup Aquila řekl: „To potřebuje více než jen modlitbu a půst, chce to také vigilií před potratovými klinikami.“

<http://www.kreuz.net/article.5899.html>

Brazílská Marie Gorretiová? V Římě byl ukončen proces blahověčení brazilské dvanáctileté dívky Albertiny Berkenbrockové. Její otec, farmář německého původu, ji poslal 15. června 1931 hledat tažného vola, který se zatoulal. Majitel nedalekého hospodářství Maneco Palheca dříve namluvil, že ví, kde se vůl nachází a vyzval ji, ať jde s ním. V lesním prostoru se jí pokusil znásilnit. Ona se bránila se slovy „Nikdy, Maneco!“ a odvolala se na 6. Boží přikázání. To násilníka rozzuřilo, takže jí zabodl nůž do krku. Byla na místě mrtvá. Vrah byl odsouzen ke 30 letům vězení. Pověst o statečné dívce, mučednici svatě čistoty, považované za brazilskou Marii Gorretiovou, se velmi brzy roznesla po celé zemi. Místní biskup zahájil před časem proces blahověčení a ten byl letos v Římě ukončen. Veřejné prohlášení Albertiny za blahoslavenou se brzy očekává.

Information FMG 91/2007

80 procent zachráněných Židů. Zatímco v Evropě zahynulo v nacistických vyhlazovacích táborech 80 procent Židů, v Itálii naopak 80 procent se zachránilo díky pomoci, kterou poskytl Katolická církev, zejména pak papež Pius XII. Uvedl to oficiálně americký vrchní rabín David G. Dalin na základě podkladů, které měl k dispozici. Pius XII. dal, jak známo, pokyn, aby v době německé

okupace Říma byli Židé ukryváni v kláštorech a na území Vatikánského státu. Jeho příkladu následovalo poté duchovenstvo v celém zbytku Itálie, obsazené nacisty.

Gość Niedzielny 29.4.2007

Na olympijské hry bez bible! Čínské úřady oznámily atletům, kteří budou soutěžit na OH v roce 2008 v Pekingu, že v olympijské vesničce nesmějí mít bibli. Zahraniční diváci jsou upozorňováni, že si nesmějí do Číny přivést více než jeden exemplář. Podle italského deníku La Gazzetta dello Sport se organizátoři odvolávají na „bezpečnostní důvody“, pro něž jsou v olympijské vesničce zakázány jakékoli náboženské symboly. Také videokamery se nepřipouštějí. Evangelický misionář na blogu „Hlas mučedníků“ napsal: „Čínský tisk vytrubuje do světa, že státem kontrolovaný vydavatel bibli vytiskl od roku 1981 do roku 2006 43 milionů bibli. 43 milionů zní jako velké číslo, ale připomeňme si, že v Číně je přes 100 milionů křesťanů“. (Pozn. RC: Do těchto statistik nejsou započítány osoby do 18 let.)

Res Claritatis 8.11.2007, WND

Bělorusko si připomíná sedmdesáté výročí Stalinových likvidací. V roce 1937 vyvrcholily Stalinovy čistky vůči Bílé Rusi. Likvidována byla především běloruská elita: pracovníci kultury a vědy, duchovní všech vyznání i obyčejní občané. Od srpna 1937 do prosince 1938 bylo v Bělorusku zabito přes 10 000 lidí; např. během jediné noci z 29. na 30. října 1937 postříleli příslušníci NKVD v Minsku 100 lidí. Rada města se proto rozhodla pro 29. říjen 2007 jako Den vzpomínek na Stalinovu genocidu. Běloruští křesťané si připomínají tyto události v průběhu celého roku: řecko-katolíci konali 15. června pouť. Apoštolský administrátor diecéze Minsk-Mogilev sloužil 26. srpna mši za mrtvé. Protestanti si připomněli své mrtvé 28. října. Vzpomínková bohoslužba se slavila také v lesích Kurapaty, kde se nachází mnoho masových hrobů. Podobné bohoslužby se budou průběžně slavit i dále.

Res Claritatis 5.11.2007, SIR

Místo AI „Benensonova společnost“. Podle názoru australských biskupů se Amnesty International změnila v organizaci, která vylučuje katolíky. Její zásadně propotratová pozice zavinišla, že si katolík členství může už jen těžko zodpovědět, prohlásil předseda australské biskupské konference arcibiskup Philip Wilson. Arcibiskup proto vyzval katolíky, aby hledali jiné cesty obrany lidských práv. Biskupové podporují projekt, který vznikl v koleji svatého Aloise: byla zde založena „Benensonova společnost“, která nese jméno zakladatele Amnesty, katolického právníka Petera Benensona. Členy Společnosti se mohou stát jednotlivci, i např. školní skupiny: organizace se zaměří na boj s nespravedlností, porušováním lidských práv a na solidaritu s vězni a týranými lidmi.

Res Claritatis 7.10.2007, Kathnet

OBSAH

Dům.	1
Hrdina Boží svatý Antonín z Padovy (6)	2
Petr našich dnů – Mocné svědectví křesťanského lidu	6
Dvě scény z jednoho obrazu	7
Slzy z Osvětlení	8
Portugalsko vždy věrné	10
Buď vděčný Bohu i lidem	12
Věříš, že odpustky mají smysl	14
Trochu apologie (21): Katolická církev a T. G. Masaryk	16
Liga proti hanobení katolíků	20
Společenství čistých srdcí na Vranově	22
Ještě tady mám být!	24
Nepříjemné pocity	26
Budou Vánoce opravdu krásné a radostné?	27
Poděkování	28
Zprávy	31

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 6/2007, ročník XVI.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit nadpisy a zkracovat příspěvky.

Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo konta: 50013424 / 6200

Bežhotovostní platby **vždy** opatřte var. symbolem, což je vaše IČP.

Výrobní náklady jsou 18 Kč/1 výtisk. Příspěvky na rok 2007: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu redakce:

Konvent minoritů v Brně

Minoritská 1, 602 00 Brno,

e-mail: immaculata@minorite.cz; tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštor Minoritov, Košícká 2, 054 01 Levoča

<http://immaculata.minorite.cz>

Poštovní poukázkou typu C (žlutou) s poznámkou „příspěvek na Immaculatu“ v rubrice „zpráva pro příjemce“ nebo převodem na účet 50013424/6200 s variabilním symbolem, kterým je Vaše IČP (jedná se o číslo vytištěné při zaslání Immaculaty v levém horním rohu adresního štítku, podle kterého poznáme, kdo nám příspěvek poslal). Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemohou poslat žádný příspěvek a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídít. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme. **Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu posílejte na adresu redakce v Brně, nikoli na adresu distributora.** Stále čtenáře prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli své číslo IČP nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas pro Vás denně vysílá na středních vlnách 1530 kHz, 1467 kHz a na krátkých vlnách 4005 kHz, 5890 kHz, 7250 kHz (75 m, 51 m, 41 m)

* česky v 5.10 hod a v 19.30 hod ** slovensky v 5.25 hod a v 19.45 hod *

Radio PROGLAS - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Odevzdej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.**

Členství v MI se navzájem nevyklučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

The background of the page is a photograph of four lit red candles. The candles are arranged in a row, with the two in the center being slightly taller than the two on the ends. They are surrounded by greenery, possibly holly leaves, which are partially visible. The scene is dimly lit, with the primary light source being the flames of the candles, creating a warm and intimate atmosphere. The overall tone is contemplative and serene.

Hvězda naděje

P. František Klíka

Zhasni na chvíli, můj bratře
bludičky svých tuh
ztiš hmbuk všech důležitých věcí
na pár kroků odejdi
z ulity své nepostradatelnosti
a neboj se, nikdo ti nevezme
tu hromádku prachu
Spatříš hvězdu naděje
na obzoru své duše
nad městem do pokoje ponořeném
kde jen vlídnost a mírnost
je domovem
tu jítřenku věčného Slunce
jehož jméno je
Láska.

Ze sbírky „Sváteční meditace“

**Požehnaný advent
a milostiplnou dobu vánoční
přeje redakce**

